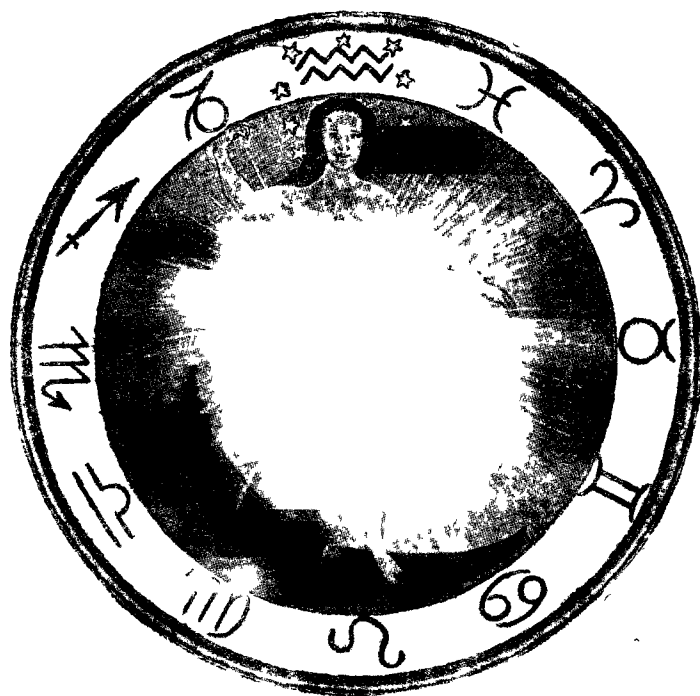

ЖИТНО Х ЗЪРНО

КН. 9-10 ☆ ГОДИНА ШЕСТА ☆ 1932.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

	* * *	Новата власт
Ели		Силата на дълбокитъ убеждения
Г.		Пътъ на звъздата
	* * *	Съюзътъ „Необходима помощъ отъ новия духъ“
	* * *	Мисията на богомилството
Д-ръ Е. Рафаиловъ		Върху творчеството на В. И. Крижановска
Georg Nordmann		На децата — моитъ малки приятели
Ели		Бо-Йинъ-Ра — Книга за живия Богъ и книга за човъка.
Еделвайсъ		Стихове.
Т.		Планинари Книгописъ

S O M M A I R E.

	* * *	L'auguste message.
Éli		La force des convictions profondes.
G.		La voie de l'étoile.
	* * *	L'Union de „l'Aide nécessaire de l'Esprit nouveau.“
	* * *	La mission des bogomiles.
Dr Éli Rafaïloff		Sur l'esprit créateur de V. I. Krijanovska.
Georges Nordmann		Aux enfants — mes petits amis.
Éli		Bô Yin Râ: „Livre du Dieu vivant“ et „Livre de l'homme.“
Edelweiss		Vers.
T.		Alpinistes. Livres nouveaux.

Ж И Т Н О З Ъ Р Н О

ГОД. VI.

КН. 9-10.

Новата вестъ

Има единъ естественъ стремежъ въ всѣко сжщество да намѣри своето мѣсто и условията, при които може да живѣе и да се прояви. Това е естественъ вжтрешенъ процесъ. Можемъ да го наречемъ божественъ процесъ. Но за да постигнемъ този стремежъ, трѣбва да знаемъ, че има една наука, съ която трѣбва да се занимаваме. Съ нея ще се домогнемъ до сжществения животъ, защото всички други нѣща сж временни и съ тѣхъ не се постига нищо. Цѣлиятъ животъ трѣбва да се преобрази възъ основа на тази велика божествена наука. Божественото, ако искаме да го изразимъ на най-простъ езикъ, можемъ да го изразимъ така: да мислимъ правилно, да чувствуваме правилно и да постжпваме правилно. Защото съ мъртви мисли и желаня, т. е. такива, които сж отклонени отъ законитѣ на живата природа, ти създавашъ голѣмо нещастие за себе си. На тѣхъ се дължи и преждевременното остаряване. А правилнитѣ мисли, чувства и постжпки даватъ на човѣка младостъ и свежестъ.

Човѣкъ се нуждае отъ повече свѣтлина. Чрезъ тази наука ще проучаваме законитѣ на живота, и тогазъ ще станемъ способни да изхождаме отъ една съвсемъ нова философия, отъ съвсемъ ново разбиране на живота. Ние сме за онѣзи нови идеи, за онѣзи мисли, чувства и постжпки, които внасятъ великия животъ въ насъ.

Животътъ е изразъ на разумното, което прониква цѣлото битие. Животъ има само тамъ, дето присжтствува това разумното. Животътъ показва присжтствието му. Животътъ е изразъ на нѣщо: задъ живота седи нѣщо непостижимо, за което човѣшкия умъ нѣма понятие. Ученитѣ хора сж се старали да дадатъ разни дефиниции на живота, но нѣма нито една дефиниция, която да отговаря на самата реалностъ, понеже животътъ е единъ резултатъ, а пкъ единъ резултатъ ти не можешъ да го ценишъ, до като не знаешъ източника, отъ който той изтича.

Животътъ ражда едновременно живѣенето и смъртъта. Единъ день, когато животътъ намѣри, че човѣшката форма не съответствува на неговото изявление, ще я извика въ фабриката си да я ремонтира. Това хората наричатъ смъртъ. Следъ като стане отново годна за животъ, ражда се човѣкъ.

Животътъ се стреми къмъ велика радостъ, къмъ велика любовъ, къмъ велика истина, къмъ велика свобода. Животътъ е най-разумното проявление. Ето защо животътъ е красота. Ние сме направили живота нещастенъ, а пкъ той е най-хубавото забавление. Най-новата

идея сега у насъ трѣбва да бжде: „Свѣтътъ е хубавъ“. И ако ти го презирашъ въ неговитѣ прояви, ти се опълчвашъ противъ божествения законъ. Ето защо да ценимъ живота, да бждемъ благодарни. Като видишъ едно дърво, да се зарадвашъ, да ти трепне сърдцето. Разумното, Великото се проявява въ него. И разумното въ тебе и разумното въ дървото е едно и сжщо. Дървото ти казва: „Направи ми една услуга“. Ще полѣшешъ дървото и да ти стане приятно, че си го полѣлъ. И ако ти не си въ състояние да помогнешъ на едно дърво или на една мушичка, която се дави, ти не можешъ да помогнешъ на човѣка.

Като видишъ нѣкоя звѣзда, поздрави я. Всѣко едно дърво е свещено, понеже разумнитѣ сили въ природата сж го създали. Отъ това дърво се хранятъ хората.

Всѣко животно е свещено. понеже е дѣло на разумнитѣ сили въ природата. Ние мислимъ, че можемъ да правимъ, каквото си искаме, че можемъ да се отнасяме къмъ другитѣ хора и къмъ животнитѣ, както си искаме. Не, въ бждещата култура се изисква самовъзпитание. Ти казвашъ, че това дърво, този човѣкъ нищо не струватъ. Не, Разумното, Великото, което прониква цѣлото битие, живѣе и действува въ тѣхъ.

Животътъ съдържа всички мощни сили. И нѣма препятствия, които той не може да преодолѣе. Онова, което е задъ живота, можемъ да го наречемъ любовъ. Животътъ е произлѣзълъ отъ любовта. Но думата любовъ само до нѣкъде показва пжтя, по който животътъ идва. Тази дума любовъ не е понятна. Ако тя бѣше силна, ако хората разбираха тази дума, то като имъ се каже тя, тѣ трѣбваше всички да пламнатъ, да се обкржатъ съ една свѣтяща аура. И до като човѣкъ не се запали и почне да гори, все ще бжде старъ. А пъкъ като се запали и почне да гори, ще стане младъ и силенъ.

Защото напредналитѣ сжщества сж силни, мощни поради любовта си. И любовта имъ е толкозъ силна, че нашиятъ организъмъ не би я издържалъ. Задъ всички природни сили стоятъ разумни сили. Напр. чрезъ слънчевия лжчъ тѣзи сжщества ни изпращатъ любовта си. Когато ти дойде нѣкой слънчевъ лжчъ въ ума, то е тѣхното любовно писмо. И всѣки день хората получаватъ такива писма и пакъ казватъ, че сж нещастни. Това не е вѣрно; по-щастливо сжщество на земята нѣма отъ човѣка. Съ това искаме да кажемъ, че той има всички възможности предъ себе си, понеже Разумното работи въ него. Обаче, когато човѣкъ почне да живѣе само за себе си, когато се изолира отъ Цѣлото, ражда се злото. И поради тази причина сегашниятъ редъ е неразуменъ. Ако клонитѣ и листата живѣятъ само за себе си, нѣма ли да изчезнатъ самитѣ тѣ и дървото? Най-първо коренитѣ, клонитѣ, листата и цвѣтоветѣ ще живѣятъ за другитѣ и после за себе си. Трѣбва да живѣемъ най-първо за цѣлото, за разумното, което лежи въ основитѣ на битието, и отъ това зависи нашето щастие. Най-първо човѣкъ трѣбва да съзнава това Разумното, Великото въ себе си, този красивъ вжтрешенъ животъ въ глжбинитѣ на своята природа. И ако не го съзнава, той ще остарѣе преждевременно и ще заприлича на старъ дѣдо. И наистина, когато и въ най-голѣмитѣ бури, тревоги се вглжбишъ въ себе си, не идвашъ ли до единъ свѣтъ на миръ, радость, любовъ, хармония? Въ този моментъ ти се докосвашъ до онзи висшъ

свѣтъ на хармония, който прониква цѣлата природа и който живѣе и въ глѣбинитѣ на твоето естество! И сега този свѣтъ трѣбва да се изяви, да го проявимъ.

Човѣкъ има едно вътрешно разбиране на това Великото, Разумното. Всѣки го има въ душата си. Трѣбва да се държимъ за това вътрешно разбиране. Реално е само Разумното въ свѣта, това, което въздига хората, което обединява цѣлото битие въ себе си, което отваря душитѣ на хората, което обединява душитѣ на хората въ едно.

Любовъта е изразъ на закона на единството, който законъ лежи въ основата на цѣлото битие. И когато ти станешъ проводникъ на любовъта, ти чувствуваешъ единството на всички хора. Ние трѣбва да минемъ презъ този мистиченъ центъръ на любовъта, за да растемъ. Безъ Любовъта животътъ не може да се изяви. Безъ топлина растенията не могатъ да вирѣятъ. Знанието, което имаме, животътъ, който проявяваме, се дължи на любовъта на разумнитѣ сили, които сж надъ насъ. И нашето правилно отношение къмъ цѣлото, къмъ разумното, което прониква битието, ще направи правилни нашитѣ отношения и къмъ всички същества. Това е основната идея на новата култура.

Ето защо трѣбва да разрешимъ капиталния въпросъ: за нашитѣ отношения къмъ Първата причина, къмъ любовъта! Ако ти въ лицето на всѣки човѣкъ, на всѣко животно, на всѣко растение, на всѣки камъкъ не виждашъ проявлението на Великата Разумностъ, която прониква всичко, ти не си разбралъ нищо! Въ този смисълъ именно Христосъ казва: „Не презирайте тѣзи малкитѣ, понеже ангелитѣ имъ гледатъ лицето на Бога“, значи зачитай божественото, което работи въ тѣхъ. Тѣ живѣятъ тукъ на земята, но въ тѣхъ обитава Разумното, Божественото, Красивото. Ако този малкия ти го игнорирашъ, можешъ да пострадашъ, понеже задъ себе си той има единъ великъ принципъ. Че ако ние въ една човѣшка душа не можемъ да откриемъ Възвишеното, което е скрито, тогазъ какви отношения можемъ да имаме къмъ нея?

И когато човѣкъ разреши горния капиталенъ въпросъ, той ще живѣе, смъртта ще изчезне отъ него. И всички твои отрицателни мисли и чувства ще изчезнатъ. И въ себе си ще имашъ една мощна сила; каквото искашъ, ще става. Твоето небе, ако е било тъмно, ще се проясни. Слънцето ще изгрѣе. То ще изгрѣе, понеже ти ще се повдигнешъ и ще го видишъ.

И всички страдания, които ще дойдатъ сега въ свѣта, се дължатъ на сегашното безлюбие. И Христосъ казва: „Намѣрихъ разрешението на безлюбието. Идете кажете на моитѣ ученици, че задачата е разрешена“. Разрешението ѝ е въ онази сила, която е скрита вътре въ човѣка. Въ човѣка има нѣщо скрито, което трѣбва да се разкрие: то е Разумното, Божественото. То трѣбва да се събуди. И тогазъ ще дойде радостта; тя не е като обикновената радостъ. Тази радостъ, е пълна съ благодать и въ нея нѣма никакви противоречия. Душата на онзи, който има тази радостъ, е като слънчевитѣ лъчи: слънцето като види брѣмбара, се усмихва, като види зайчето, се усмихва, на млади и стари се усмихва и казва: „Всичко ще се уреди!“ Слънцето си заминава и казва: „Утре пакъ ще дойда“. Всѣки день се

усмихва то. И нашата радостъ ще бжде тогазъ като тази на слънцето: ще носи животъ на всѣкжде. Щомъ дойде въ тебе Разумното, Божественото, ти имашъ възходящо движение, ти мислишъ за цѣлото човѣчество, а пъкъ при старото състояние ти искашъ да завладѣешъ другитѣ, да ги насилвашъ и пр.

Всички трѣбва да бждемъ готови да възприемемъ Божията любовъ. При голѣмата любовъ, която сжществува сега въ свѣта, ние умираме отъ безлюбие.

Любовъта е великото изкуство! Ти трѣбва да любишъ, защото ако не любишъ, животътъ не може да дойде въ тебе. Ти трѣбва да любишъ мъдростъта, защото безъ мъдростъта живѣешъ въ мракъ, а не въ свѣтлина. Ти трѣбва да обичашъ истината, понеже иначе не ще дойде свободата. Не външната свобода, но вътрешната. Външната свобода е резултатъ на вътрешната. Вънъ отъ любовъта никоя свобода не сжществува. Никакво геройство вънъ отъ любовъта не може да сжществува. Ако ти не обичашъ, нищо не можешъ да направишъ. Това е аксиома, Сжщо така и никакво знание не можешъ да имашъ, ако не обичашъ, ако не допуснешъ любовъта въ себе си. Ако приложимъ закона за любовъта, ще имаме резултатъ. Той е най-мощниятъ законъ. Любовъта е това, съ което се реализиратъ нѣщата. Всѣка сила въ свѣта иде чрезъ любовъта. Ако вие не сте силни, нѣмате любовъта. Тя е една магическа сила въ свѣта, която може да ви освободи за единъ день. Мигновено всички ние бихме се измѣнили чрезъ любовъта, и цѣлото небе би слѣзло. И всички наши мисли и желаня трѣбва да минатъ презъ любовъта, за да се пречистятъ.

Голѣмо богатство е да те обича една душа! Това е по-голѣмо богатство, отколкото всичкитѣ съкровища на свѣта. Да те обича, но въ него да нѣма нито сѣнка отъ отрицателна мисль. Да те има като свѣтълъ ангелъ. Вие въздишате за небето! Това е небето! За да обичашъ нѣкого, този човѣкъ въ съзнанието ти трѣбва да е чистъ като ангелъ. Не само ангелъ на красотата. Последното е външно нѣщо. Но ти ще съзнавашъ, че онзи, когото обичашъ, има всички дарби въ себе си.

Когато Христосъ бѣше на земята, любовъта му къмъ човѣчеството бѣше толкозъ голѣма, че всичко, каквото имаше, го даде. И до сега Христосъ при всичкитѣ препятствия които сжществува на земята, ни най-малко не се е поколебалъ въ ума си, та да каже, че тѣзи хора сж лоши. Той вѣрва, че сжществува въ тѣхъ божественото и казва: „Тѣ не знаятъ, но единъ день ще знаятъ, че това, което съмъ училъ, е животъ“.

Старостъта е натрупване на излишни материяли въ човѣшката душа. И най-първо, ние трѣбва да повѣрваме, че въ любовъта седи нашето безсмъртие. Да се събуди въ тебе онзи чаровенъ моментъ да знаешъ, какво нѣщо е любовъта! Този моментъ трѣбва да го преживѣемъ. Вие сте го преживѣли. Нѣма нито единъ отъ васъ, който да не е преживѣлъ това, може би за нѣколко минути, когато вие сте били готови да се примирите съ цѣлия свѣтъ. Това може би е било на млади години първиятъ ви блѣнъ! И казвашъ: „Какво заблуждение!“ Не, то е било самата реалность! Колко

красивъ сте били тогазъ! Но вие се осъмнихте въ тази реалностъ, и после казващъ: „Съ тѣзи глупави работи ли ще се занимавамъ?“! А „умнитѣ работи“ сж тѣзи, съ които човѣкъ е остарѣлъ и съ които! се кара съ този и онзи.

Не реагирай на божественото, което може да се прояви въ тебе. Онова знание, което си изгубилъ, ще се върне. Добродетелитѣ, които си изгубилъ, ще се възвѣрнатъ. Всичко това трѣбва да се възвѣрне въ онова положение, въ което е било нѣкога.

И ако въ своята любовъ ти не си готовъ да пожертвувашъ всичко, ти не си разбралъ любовта! Любовта въ свѣта е потрѣбна за спасението му! Любавта ще спаси свѣта! Това е новото учение. Като дойде любовта, и хлѣбъ ще има, и всичко ще има. Сега законътъ е: да се приложи Божията Любовъ вътре въ живота.

Всѣка любовъ, която усилва съзнанието и дава повече свѣтлина, е правилна любовъ. Всѣка любовъ, която помрачава човѣшкия умъ, е неправилна любовъ. Всѣко знание, което намалява човѣшката любовъ, е неправилно знание, и всѣко знание, което увеличава любовта, е правилно знание.

Човѣкъ трѣбва да даде ходъ на божественото, разумното въ себе си. Въ това е развитието. И ако човѣкъ се спре да говори истината, той ще отрови себе си. Ако ти за единъ моментъ се поколебашъ да кажешъ истината, то смъртта е въ тебе. Ако ти за единъ моментъ се откажешъ да проявишъ Божията любовъ, ти си вече въ границитѣ на смъртта.

И така, знанието за любовта ще внесе въ насъ безсмъртието. Тогазъ ще станешъ членъ на цѣлата земя, ще почнешъ да се разговаряшъ съ всички. Когато дойде любовта въ свѣта, ще се свържете съ хилядитѣ радио въ свѣта. Хората още не сж чули това радио. Тукашнитѣ радио сж хубаво забавление, но слушали ли сте радиото на онѣзи свѣтове? Тогазъ вие ще се захласнете. Знаете ли, какъ ще се захласнете? Да приведемъ единъ примѣръ: Единъ отшелникъ 20 години се подвизавалъ въ една планина. Постилъ, молилъ се, плакалъ. Явилъ му се единъ старецъ. Отшелникътъ му казалъ: „Може би не си избралъ хубаво мѣсто. Ела съ менъ“. Завежда го въ една пещера, при една дупка. Той гледа и какво вижда? Старецътъ му казалъ: „Презъ тази дупка много хубави работи ще видишъ. Гледай нѣколко часа само и после като се наситишъ, ще ме повикашъ“. Той гледалъ 250 години презъ тази дупка. Старецътъ му казалъ: „Свърши ли се?“ Онзи му отговорилъ: „Остави, едвамъ сега почнахъ да гледамъ“. — „Ти си стоялъ цѣли 250 години!“

Когато любовта дойде въ свѣта, всички хора ще се подмладятъ, всички хора ще станатъ богати, всички хора ще станатъ щастливи. Затова може да се каже: „Блажени, при които любовта е дошла, които е посетила! Блажени онѣзи, които познаватъ любовта. Блажени онѣзи, които работятъ съ великия законъ на любовта! Блажени онѣзи, които сж на обѣдъ съ любовта въ ядене и пиене! Блажени тѣзи, при които нѣма нито единъ гладенъ, и всички сж сити! Блажени сж тѣзи, които служатъ на Бога отъ любовъ“. Това е разрешението на въпроса. Това е искалъ да каже Христосъ съ своитѣ думи върху блаженствата.

Сега всички ние трѣбва да гласуваме за идването на Царството Божие на земята и следъ това трѣбва да намѣримъ и всички онѣзи, които не сж гласували и да ги убедимъ да гласуватъ. Едно окръжно трѣбва да изпратимъ въ цѣлия свѣтъ да гласуватъ. Можемъ да го пратимъ, както знаемъ. Ако искаме съ книга, ако искаме съ мисль. Както и да го пратимъ, то ще иде. Защото Царството Божие нѣма да дойде, до като всички не гласуватъ за неговото идване.

Великитѣ мъдреци, великитѣ пророци говорятъ за бждещата култура, за онова велико разбиране, което ще сжществува въ свѣта. Щомъ се измѣнятъ възгледитѣ на хората, цѣлиятъ строй ще се измѣни. Самоизмама е да мислимъ, че на стари години ще заживѣемъ разумно. Да не чакаме да уредимъ живота си, че после да заживѣемъ за божественото. Това сж мисли на свѣта. Защото човѣкъ не знае, какъ ще свърши своя животъ.

Има радостни и скръбни известия. При двата случая човѣкъ се отнася различно. Радостниятъ човѣкъ прилича на запалена свѣщъ. Единъ човѣкъ ако не гори, като му кажешъ радостната вестъ, веднага свѣтва. И ако е билъ запалена свѣщъ и му кажешъ скръбната вестъ, тя изгасва. Нашиятъ светъ е свѣтъ на разочарованитѣ деца.

Има една радостна вестъ въ свѣта. Напр. как а е радостъта на единъ човѣкъ, който е билъ осжденъ на смъртъ и го освобождаватъ и му даватъ гражданскитѣ права!

Новата вестъ е: Пролѣтъта иде, иде слънцето. Любовта, свободата, мъдростъта, безсмъртието идатъ! Съ други думи казано: човѣшкото съзнание днесъ се разширява за една нова култура. Всички трѣбва да имаме единъ идеалъ: да нѣма гладующъ на земята. Да нѣма нито единъ, който да легне гладенъ. Това е човѣщина. Всички хора трѣбва да иматъ необходимия хлѣбъ и необходимото жилище. Това е волята Божия на земята. И народитѣ трѣбва да съзнаватъ това. Да нѣма въ свѣта гладни хора, а да има работливи хора. Днесъ всички народи трѣбва да решатъ да не живѣятъ за смѣтка на другитѣ; всички народи, трѣбва да решатъ да живѣятъ за благо то единъ на другъ, да си помагатъ единъ на другъ.

Отъ любовта хората много малко сж изявили. Любовта е много, но много малко сме я изявили. Съ любовта, за която говоря, ще дойде новиятъ животъ. Тя може да се нарече любовта на безсмъртието.

Цѣлиятъ строй трѣбва да бжде въ съгласие съ природата. Това, което искаме, да бжде въ съгласие съ природата. Да нѣма разногласие между нея и насъ. Всѣко разногласие между насъ и нея да престане.

И като постъпимъ така, ще се намѣримъ въ единъ свѣтъ красивъ и хармониченъ, дето нѣма да има никакви противоречия. И това бждещето живо вѣрую ще обединява всички хора въ едно цѣло!

Ели

Силата на дълбокитъ убеждения

Безкрайно много томове сж писани върху значението на дълбокитъ убеждения. И не само въ свѣта на литературата и философията. Най-виднитъ съчинения за силата на убеждението сж останали чеиздадени, тѣ съставятъ най-великитъ скрижали на живота и природата. Скрижали на подемъ, на творчество и свършенство, тѣ винаги сж източникъ на потайна сила, която дава на човѣка смисъла да отиде на кладата или на ешафода.

Въ цѣлокупния животъ на природата и хората ние намираме безчетъ случаи, кждето силата на убеждението прави цѣли претворби, макаръ винаги началото на всѣка претворба да се ознаменува съ много жертви. Безсмислено е да се посочватъ случаи. Тѣхъ всѣки разумень може да ги намѣри безброй, а може да ги установи и въ своя личень животъ. Религиитъ, масовитъ учения, революциитъ, научната мисль, която се налага на хората, сж все резултатъ отъ дълбокото убеждение на велики личности, и изкупени чрезъ голѣма жертва, тѣ сж се наложили и на цѣлия свѣтъ. Ние обикновенитъ хора живѣемъ въ проявитъ на убежденията на великитъ единици.

Всѣко убеждение, каквото и да било то, приведено въ животъ, има голѣма сила. Но не всѣко убеждение има еднаква полза за живота. За издигането на живота отъ значение сж само дълбокитъ убеждения на разума за духовното растене. И отъ това гледище има два главни рода убеждения — има убеждения на подсъзнанието, има и такива на сврѣхсъзнанието. Подсъзнанието крие въ себе си велика сила; всичко, което става „инстинктивно“, се крие все въ подсъзнанието. И проявата на „инстинкта“ развива голѣма мощъ. Въ това е силата на „звѣра“, чийто разумъ е свързанъ въ комплекси и подъ давлениемъ на които той действува, живѣе. Една голѣма частъ отъ човѣшкия родъ живѣе подъ давлениемъ само на тѣзи комплекси на „звѣра“. И за тѣхъ не може да се каже, че тѣ живѣятъ съ едно разумно убеждение. Когато комплекситъ на инстинкта се просвѣтлятъ, ние виждаме тогава да се проявява силата на убеждението. Нѣма свѣтлина безъ убеждение, нѣма издигане, напредване, растене безъ убеждение, безъ мисль, чиито корени се таятъ въ безусловно установена истина. Този втори родъ убеждение крие въ себе си всичкитъ възможности на претворбата, новото, сир. на усвършенствуваното.

Убеждението не е рожба на единицитъ, на хората. То е съзнателното домогване на човѣшкия разумъ до източника на истинитъ и безусловното предаване на служене тѣмъ. И тъкмо тукъ е разгадката на най-силнитъ убеждения. Свѣтътъ живѣе въ единъ хаосъ отъ убеждения, и не всички жертви за всѣкакъвъ родъ мисль даватъ ценни резултати. На всѣки случай, необходимо е убеждение, каквото и да било то — необходима е мисль. Убежденията отъ разенъ родъ сж стѣпки къмъ великото единно убеждение за живота — отгласъ на реализираната истина. Не сж за предпочитане хората безъ мисль, безъ установено, макаръ и погрѣшно въ момента схващане — по-право, убе-

ждане. Защото убеждението обхваща цялия живот на човъка; той живее в реализирането на мисълта. Този, който живее и умира за едно убеждение, е на права страна, защото може да се живее и умира само за напредъка, за новото по-велико и по-възвишено. И всеки, който преследва човъка с мисъл, за която е готов да умре, прави двойно престъпление, защото застава на пътя на истината и защото спъва свободната личност.

Истинското убеждение не е във формите, то е във душата на човъка. Защото само душата може да се добере до истината. Физическият живот тне само във мизерия, страдания и теготи. Всичките радости на днешния земен живот сж поставени на върни везни през въковете и е позната тяхната стойност. Обикновеният човък се залъгва с радостите, които личният живот, егоизмът и обществото му предлагат. Но идва ден, всичко това рухва и човък остава гол, само с един душевен капитал от себелюбие, гордост и неспособност. Качества, които затъмняват съзнанието и го тикат към личен край с себе си. Човъкът на личните убеждения не го задоволяват мимолътните радости. Една радост познава той — радостта от работата за напредъка, радостта от творчеството, което винаги е в полза на всички. Творчество е, значи: да усъвършенствуваш нещата и качествата, които великата разумна Предмисъл е създала.

Хората страдат, защото нямат правилни разбирания, истински дълбоки убеждения за живота. Разумният човък, който е създад от себе си дъсница на Истината и Правдата, страда сжчо поради тжпотата на обикновените люде на земята. Съзнанието на хората не отива много подалеч от личното благо и наладата. И тъкмо за това страданията и скърбитът постоянно съпътствуват тяхния домъ. Това създава една такава гжста атмосфера на зло и злоба, която може да бжде разрушена само от великата сила на дълбоките убеждения. Убеждение тръбва на тази земя, за да се върви напредъ! Убеждение е необходимо, за да се разбият въковните стени на обскурантизма, за да се направи добро, което никога не умира! Правда има само в хора, които имат заложено в душите си убеждението, че животът тръбва да върви напредъ по пътя на Доброто, Любовта и Истината!

Убеждението, че всичко в хората е лошо, създава отмъстителни и тирани. Разбирането, че в всички хора лежат Божествени възможности и добродетели, създава великаниът на човчеството, които тласкат живота напредъ и изкупват невежеството и злобата на масите. Нищо не е в състояние да даде тласък на нещата, освен искреното дълбоко убеждение за добро на земята. Защото дълбокото убеждение е духовен акумулатор на неизразима сила. Първата стъпка по пътя на висшата Магия, е създаването на вътрешния неизчерпаем акумулатор на чиста, благородна, възвишена сила. Нищо не може да устои на силата на убеждението, защото източниците й сж във великите основи на Битието. Убеждението на единица става във времето убеждение, сила и живот на масите. Ако човък дири радост, щастие и добро, а нъма като основа на всъка своя мисъл, чувство и проява дълбокото убеждение за работа, за творческо добро,

то по думитѣ на великия Учителъ Христосъ по-хубаво е той да си на-
веси камѣкъ на врата и се удави. Животѣтъ всѣки день ни дава
уроци за невалидността на нашитѣ посторонни мисли и действия, на
нашата крайно егоистична природа. Ние малко се поучаваме отъ всичко
това, и нека не ни е тежко, когато идватъ нежелани резултати.

Радостъ има само въ онази работа, която е резултатъ на дъл-
бокитѣ убеждения въ живота. Тѣ разцѣфтяватъ човѣка, тѣ го обвѣн-
чаватъ съ зрѣли плодове за благого на цѣлокупния животъ; тѣ му
даватъ магическия жезълъ въ ржката да пресъздава нѣщата, живота
и хората, и го правятъ истински служителъ на живота и свѣта.

* * * * *

Пжтѣтъ на звѣздата

Защото видѣхме звѣздата
Му на изтокъ. Матей 2:2.

Напраздно историцитѣ на наши дни биха търсили каква годе
историческа достовѣрностъ въ Свещенитѣ Писания на разнитѣ народи
и по-специално въ Евангелията запримѣръ. Защото колкото еван-
гелисти, толкова и версии за рождението и живота на Христа.

Напраздно обаче и догматичнитѣ религиозни хора биха се си-
лили да запазятъ непожтнато Светото Писание отъ „нечестивата кри-
тика“ на безвѣрницитѣ-учени и да затвърдятъ у вѣрующитѣ убежде-
нието, че което е писано въ Евангелията, да речемъ, е буквално
така, и че нѣма какво много-много да се чопли и човърка, ами да се
приеме на вѣра както си е, сиречь буквално.

Напраздно! Вѣрующитѣ вече не сж неграмотни, учатъ се въ
училища, четатъ книгитѣ на „безвѣрницитѣ-учени“ и узнаватъ много
работи, които пастиритѣ на разнитѣ църкви съ средновековенъ манта-
литетъ пазятъ отъ окоето на пасомитѣ. Последнитѣ узнаватъ, че еван-
гелията не сж излѣти като по калѣпъ — изъ единъ пжтъ — че въ тѣхъ
има много „противоречия отъ исторично и логично гледище“, че
много образни събития на Св. Писание на християнитѣ се срещатъ въ
други варианти въ Свещенитѣ Писания и митоветѣ на другитѣ народи.
Така напримѣръ, за да вземемъ единъ отъ най-непознатитѣ примѣри
на прилика и съвпадение въ образитѣ и символитѣ, които се сре-
щатъ въ пророческитѣ книги на две религии, ще споменемъ за От-
кровението и Калки пурана на Индуситѣ. Въ последната се
разказва за живота и делото на Калки, десета и послѣдна аватара на
Вишну. Калки, досущъ както Исусъ, при второто си пришествие спо-
редъ Апокалипсиса, е „царь и свещеникъ“, Господарь на Словоето
и Меча. Той е призванъ да води четири голѣми битки, за да тури
край на невежеството и разюзданото безначалие на Кали-юга и да
разкрие цикъла на една нова Златна ера. Има толкова много и
поразителни аналогии между дветѣ книги, че мнозина повърхностни из-
следователи биха ги приели за заемки и преработки. Въ сжщностъ ве-
ликиятъ ясновидци и пророци на дветѣ „откровения“ сж съзсрцавали
подъ различни жгли едни и сжщи духовни реалности.

Но въ края на краищата, колкото и да сж достовърни тия критични изследвания на Свещенитѣ Писания отъ гледище на историята или на сравнителната религия и митология, ученитѣ толкова разбиратъ езика на тия писания, колкото и вѣрующитѣ.

Защото и еднитѣ и другитѣ буквално не знаятъ, какво искатъ и търсятъ въ тѣхъ. Свещенитѣ Писания не сж исторически документи, ни животописи, ни лѣтописи въ съвременна смисълъ на думата, па не сж и буквално вѣрни жития, пророчества и катехизиси. Тѣ сж символични писания на Посветени, езотерични книги, запечатани съ седемъ печата, които, за да се разбератъ, изискватъ съответенъ ключъ.

Писалъ съмъ и другъ пжтъ, повтарямъ и сега, въ тия книги се пресичатъ две сфери: видимата сфера на исторически достовърни събития и невидимата сфера на една духовна действителность.

Въ тѣхъ исторични събития, лица, мѣста сж отнесени чрезъ една езотерична транспозиция къмъ известни общи типове, идеи и прообразы. И обратно: общи идеи и духовни процеси сж проектирани въ плоскостта на дадено време и мѣсто, кждето тѣ приематъ оцвѣта на известна историческа епоха и срѣда.

Погрѣшката на съвременнитѣ учени е въ това, че тѣ пристѣпватъ съ аршина на своята логика, съ своитѣ инструменти, да мѣрятъ, теглятъ и броятъ онова, което не се мѣри съ такива мѣрки, ни се тегли съ такива вѣзни, ни се брои по правилата на количествената аритметика.

Бихъ казалъ — за да се изразя на езика на съвременната геометрия—тѣ търсятъ „метрични“ свойства и съотношения (исторически лица, факти, дати, географски мѣста) тамъ, кждето имаме само „проактивни, графични, изобразителни“ свойства.

По отношение на духовнитѣ въпроси, съвременитѣ хора още не сж преодолѣли аристотелевата логическа метрика и евклидовата метрична геометрия.

Тѣ все още сж пленници на плоския умъ на грѣцкия философъ. Грѣцитѣ като взеха почти всичкото си богатство отъ древния Египетъ, Асирия и Вавилонъ, извършиха туй екстериоризиране на оня свѣтъ, който не се вижда съ физически очи, въ сферата на достѣпния за физичнитѣ сетива свѣтъ. Така, астрологичната схема на „десеттѣ небеса“, която изразяваше известни процеси отъ астралната динамика, що се извършватъ въ аурата на земята, тѣ я превърнаха въ астрономическа планетна система, позната подъ името „Птоломеева“. И трѣбаше да употребятъ какви не изкуствени способности, като запримѣръ системата на епициклитѣ, за да я приближатъ донѣкъде до физическата действителность.

Въ днешната епоха трѣба умоветѣ да се освободятъ отъ това „византийско иго“ не само въ областта на физиката и геометрията, а и въ областта на психологията.

По този пжтъ на мртвата буква ще се дойде до комични положения като онова, за което иронично подмята нѣкъде Елифасъ Леви, като казва, че при тоя букваленъ начинъ на разбиране нѣкога и християнската Троица ще се сматра като съставена отъ три члена: единъ старецъ, единъ разпнатъ младъ мъжъ и единъ гълъбъ.

Въ евангелията, като въ всички езотерични книги, се движи една спирала на аналогии.

Отнесемъ ли Евангелието въз основа на херметичния законъ на аналогитъ къмъ човѣка, къмъ неговата анатомия, физиология, биология, ще получимъ редица съответствия; отнесемъ ли го къмъ психологията и социологията, ще получимъ други съответствия.

Лица, градове, планини, рѣки, езера, области, събития се превръщатъ въ анатомични органи и системи, въ физиологични функции, биохимични реакции, обществени класи и групировки, социални строеве, психични сили и способности, духовни процеси. И всичко туй е подчинено на едно строго съответствие между двата херметични полюса на Битието: Макрокосмосъ и Микрокосмосъ.

За ония, които не могатъ да се движатъ по тази спирала на съответствия, всичко това може да се стори като фантазмагория. Но нима нѣмаше да се стори фантазмагория и за кой да е срѣдно образованъ човѣкъ — да не бѣше пленникъ на колективното внушение за истинността и „папската непогрѣшимост“ на съвременната наука — Айнщайновата теория за относителността, да речемъ, или космогоничнитъ системи на съвременнитъ астрономи? Защото и съвременната наука, въ своитъ крайни консеквенции: тамъ където се срещатъ изводитъ на теоритичната физика, „разтворила“ физическата вселена въ една система отъ функционални числа и заключенията на чистата логика и гносеология, не е ли „езотерична“ за мнозина?

Като се отстранятъ всички временни „метрични“ величини, данни, факти отъ съвременния наученъ опитъ и се сведатъ нѣщата къмъ най-общото, къмъ най-типичното, ще се види, че човѣшкиятъ духъ и въ тази епоха, въ лицето на своя познаващъ Разумъ, се връща отново къмъ себе си съ придобивкитъ на своя опитъ. Неговитъ войни — хората — излѣзоха като юнака въ приказката, да се борятъ съ „великия змей“, за да влѣзатъ въ „замъка“ и да придобиятъ „спящата царкиня“ — и сега се връщатъ морни съ единъ тефтеръ въ ржка, пълненъ съ цифри и числа: равномѣтката на тѣхния походъ.

Природата, която преглежда сега тоя тефтеръ, ще си каже думата, дали тоя походъ не е като Наполеоновия походъ въ Русия.

А който може да се движи по спиралата на съответствията и съ прозорливо око да следи кржговетъ на първичнитъ идеи, ще види и въ опита на съвременния свѣтъ все тѣзи, сжщитъ, основни първични идеи.

Така запр. съвременната наука, въ лицето на най-стройно работената дисциплина — физиката, идва отново до двата вѣчни херметични полюса — само че въ тѣхния физически аспектъ — между които полюси е сждено на човѣшкия умъ да се люлъе: „безкрайно малкото,“ и „безкрайно голѣмото“, микрокосмоса — атомъ и макрокосмоса — звѣздна вселенна.

И Хермесъ Трисемгистосъ, който бѣше сложилъ устни тисъщелѣния подредъ, отвори уста и пакъ изрече: „Туй, което е горе, е като това, което е долу. И това, което е долу, е като онова, което е горе. За да се вършатъ тайнитъ на Великото дело“.

Въ земята нъ Хермесъ Тота, въ земята на Свинкса и Пирамидитъ трѣбвало — споредъ думитъ на Благовестието, да забѣгнатъ Йо-

сифъ и Мария съ детето Исусъ, за да не бжде убито отъ Ирода. Вие си спомняте, нали, сказанието за тримата маги отъ Изтокъ, които видѣли звѣздата на Царя Иудейски и дошли да му се поклонятъ.

„Кога Исусъ се родилъ въ Витлеемъ въ днитѣ на Царь Ирода — тъй започва евангелското сказание, едно отъ най-високо поетичнитѣ — ето дойдоха въ Ерусалимъ мъдрецѣ отъ Изтокъ, питайки: Де се роди Царьтъ Иудейски? Защото видѣхме звѣздата му на изтокъ и дойдохме да му се поклонимъ.

„Кога Царь Иродъ чу това, много се смути, и цѣлъ Иерусалимъ съ него. И като събра всички първосвещеници и книжници на родни, испита отъ тѣхъ, де трѣбваше да се роди Христосъ.

И тѣ му казаха: Въ Витлеемъ Юдейски, защото тъй е писано въ Пророцитѣ“.

Кжде точно и кога, най-вече „първосвещеници“ и „книжници“, които се ровятъ само изъ мъртви книги и писания, безъ да могатъ да ги оживѣятъ съ духътъ си, не знаятъ. Звѣздата — живо писмо въ живата книга на звѣздитѣ — тѣ не виждатъ, за нея тѣ сж слѣпи. Тѣ виждатъ само букви.

Затова: „Иродъ като повика тайно мъдрецитѣ, испита усърдно отъ тѣхъ, въ кое време се бѣ появила звѣздата. И ги изпрати въ Витлеемъ, па имъ рече: „Идете и испитайте здраво за детето. И кога го на мѣрите, донесете ми вѣсть, та да ида и азъ да му се поклоня“.

Тримата мъдрецѣ намиратъ детето, защото звѣздата му ги води и се спира надъ пещерата, дето то се е родило.

„И като видѣха звѣздата, тѣ се възрадваха съ голѣма радость“.

Следъ като принасятъ дароветѣ си, тѣ — „предупредени на сънь“, безъ да се обадятъ Исусу, се връщатъ въ родината си по другъ пжтъ.

Па и Иосифъ — следъ като му се явява „ангелъ на съне“, съ Мария и детето забѣгватъ въ Египетъ.

„Тогава Иродъ, като видѣ, че мъдрецитѣ се подиграха съ него, много се разгнѣви и изпрати да погубятъ всички деца, които бѣха въ Витлеемъ и по крайбрѣжието отъ две години надолу, споредъ времето, което той усърдно бѣ испиталъ отъ мъдрецитѣ“.

Изъ богатата съкровищница на това сказание, азъ ще извадя само една идея.

Има два пжтя на Познания: пжтъ на „Звѣздата“ и пжтъ на „Буквата“, пжтъ на тримата мъдрецѣ и пжтъ на първосвещеницитѣ и книжовницитѣ. Тия два пжтя се пресичатъ при „Ирода“. Въ древния Заветъ — за да останемъ въ границитѣ на Християнското Свещено Писание — тѣ сж ясно подчертани. Мойсей върви по пжтя на „Звѣздата“ или на Огъня при „Пламтяция Храстъ“. Египетскитѣ жреци и вражари по втория пжтъ. И тия два пжтя се пресичаха пакъ тамъ: при Фараона — „Ирода“!

Въ книгата на пророкъ Даниеля — азъ посочихъ това преди време въ своята статия „Съньтъ на Небукаднецара“ — се говори пакъ за тия два пжтя, и тѣ се пресичатъ при царь Небукаднецара. Фараонъ — Небукаднецарь — Иродъ, различни имена на едно и сжщо нѣщо, на единъ и сжщи фокусъ въ неговата мъжка полярность. Защото той си има своя спрегнатъ фокусъ съ женска полярность.

Безъ да се спирамъ на подробности, азъ ще дамъ само нѣкои бѣгли указания за естеството на двата пѣтя.

Тримата мѣдречи, обитаващи въ „вжтрешния изтокъ“, знаятъ предварително, че ще се роди „Царьтъ Юдейски“, защото сж видѣли да изгрѣва неговата звѣзда. Тя ги води и очертава пѣтя имъ отъ „далеченъ изтокъ“ до „пещерата Витлеемска“. Тѣ нѣматъ нужда отъ „книгитѣ на пророцитѣ“, дето е само иносказателно предречено великото събитие. Показана е само една областъ — Витлеемъ, но точниятъ моментъ — най-важното — не е посоченъ.

А „движешката се звѣзда“ е единъ точенъ пѣтъ, единъ разуменъ процесъ съ свое начало: изгрѣва на звѣздата въ единъ опредѣленъ моментъ и мѣсто, съ опредѣлена посока и свой зенитъ: заставане точно въ опредѣлено време въ точно опредѣлено мѣсто: „пещерата въ Витлеемъ“. Единъ напълно опредѣленъ процесъ, точенъ, прецизенъ, съ опредѣлени елементи по пространство и време.

Той води точно право къмъ цельта, въ самата точка. Води безпогрѣшно.

Забележете и чувството, което съпровожда пѣтуването по пѣтя, на звѣздата. Чувство на дълбоко благоговѣние: тримата мѣдречи всѣки съ своя даръ, отиватъ да се поклонятъ на детето. Азъ нѣма повече да се докосвамъ до тая трепетна тайна: който може да съзерцава геометричната линия на тоя пѣтъ, той ще опредѣли всичкитѣ ѝ сжществени свойства, типични точки, характерни закривления, и ще ги преведе въ качества и добродетели.

Този пѣтъ, достигналъ цельта, не се връща назадъ: само веднажъ минава презъ „Иерусалимъ“, „Иродъ“, за да хвърли свѣтлина съ велика щедростъ върху единъ тъменъ пунктъ — „времето“ на онова събитие, чието „мѣсто“ е само приблизително и общо указано въ „Книгата на пророка“.

Но не се връща назадъ къмъ „Ирода“, а следва другъ пѣтъ къмъ „вжтрешния Изтокъ“.

Вѣстъа за „Звѣздата“, която предвещава раждането на новия царь — на една нова, велика идея и заминаването на мѣдрецитѣ, хвърля Ирода, „а съ него и цѣлъ Иерусалимъ“, въ голѣмъ смуть. Иерусалимъ, това е изразъ на цѣлъ единъ строй — политико-социаленъ и икономиченъ, съ своитѣ религиозни и научни системи и теории. И тогава се събиратъ „първосвещеницитѣ“ и „книжницитѣ“ при Ирода да търсятъ „данни“, „указания“ въ книгитѣ.

Всѣкога е било така. Окултната наука, която върви по други пѣтища и методи, непознати за „Ирода“ — аналитичния интелектъ, се явява винаги въ опредѣлени моменти да хвърли свѣтлина върху известни нови идеи, които идатъ да обновятъ свѣта, и после пакъ си заминава по своя пѣтъ. Забележете: Иродъ и неговитѣ служители знаятъ приблизително едното дадено: мѣстото, но другото дадено: времето, не знаятъ! „Звѣздата“ сжщо не виждатъ. Въ този пѣтъ тия два елемента сж отдѣлни и идватъ отъ различни източници за интелекта. Но и двата сж само приблизителни, тѣ сж дадени въ известни „границы на възможнитѣ погрѣшки“.

И тогава Иродъ, отъ страхъ предъ новия царь, праща да убиятъ всички деца отъ две години надолу („зашото бѣше

усърдно изпиталъ времето отъ мъдрецитѣ“) и въ Витлеемъ и крайбрѣжието.

Аналитичниятъ интелектъ не може никога да постигне прѣко целта: „детето“. Той се движи въ предварително ограниченъ кръгъ по време (отъ „две години надолу“) и по мѣсто (Витлеемъ и цѣлото крайбрѣжие). Той „убива“ сума факти, сжества, дроби, анализува, и въ края на краищата не се добира до самата истина: детето е въ Египетъ, страната на мъдростта, а „тримата мъдречи“ сж на другия полюсъ, въ „вътрешния изтокъ“. Това е неговиятъ методъ: той изследва живота, следъ като го умъртви. Въ ржцетѣ на биохимика протоплазмата умира, за да остане само единъ сложенъ химиченъ сурогатъ.

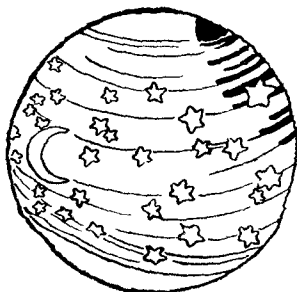
Въ символитѣ на това дълбоко сказание сж изразени съ дивно прозрение и характера на аналитичния интелектъ и неговитѣ методи за изследване. Съ дивна яснота е указанъ характера на най-могщия му наученъ инструментъ: статистичниятъ методъ, естеството на „природнитѣ“ закони, до които той идва: закони „статистични по естество“ и резултатитѣ: мъртви трупове, факти, механизми, схеми, таблици. Но — такава е неговата природа! Затова древнитѣ мъдречи, които дълбоко сж изпитвали „конкретния умъ“, сж го наричали „великиятъ убийца на реалното!“ А такъвъ е и Иродъ — центъра на цѣлъ единъ умственъ строй!

Чувството, което придружава следването на тоя пжтъ, е ясно. Той намира най-добъръ изразъ въ „вивисекцията“, която се широко прилага въ естественитѣ науки.

А когато изгрѣ звѣздата на една нова идея, тя внася жива радостъ въ сърцата на „мъдрецитѣ“, но смуть въ „Ирода и цѣлъ Иерусалимъ“. Защото го е страхъ, че ще рухне цѣлата сграда. Винаги една звѣзда — кждето и да се яви — показва, че ще се съгради нѣщо ново. Когато преди около две десетилѣтия въ небето на науката изгрѣ звѣздата на радия, тя внесе у едни радостъ, у други смуть. И „Иродъ“ пакъ изпрати войницитѣ си да избиятъ „децата на Витлеемъ“ — но радиятъ победи, защото е самосвѣтящъ. Той освѣти до нейде загадката на атома и вдъхна надежда за „превръщане на елементитѣ“, считано до тогава за блѣнъ на алхимицитѣ.

За ония, които виждатъ, радиятъ е само единъ лжчъ въ свѣта на елементитѣ отъ една велика звѣзда, която е изгрѣла въ небето на човѣчеството. Звѣздата на ония радиоактивни Самосвѣтящи, които и днесъ, както и отъ памтивѣка, извършватъ великото Превръщане на Съзнанието на Човѣчеството. Които и днесъ, както и отъ памтивѣка, вършатъ тайнитѣ на Великото Дѣло.

2.

изъ „Die Weisse Fahne“, януарий 1932 г.

Съюзът „Необходима помощ отъ новия Духъ“

Непрекъснато се издига приливътъ на всевътовната нужда. Всички насипи застрашаватъ да се разрушатъ; всички външни средства се явяватъ безполезни. Откажете се отъ всѣки опитъ да се противопоставите на урагана!

Никаква техническа помощъ не може да помогне тукъ! Никакво постановление не може да запре нарастващата нужда, която обхваща цѣлия свѣтъ! Никаква външна реформа не може да премахне застрашаващия хаосъ! Никакъвъ стопански владетелъ не може да посочи изходниятъ пѣтъ отъ нощта на тази обърканостъ! Външно животътъ не може вече да се владѣе! — това е горчивиятъ урокъ на това време на обратъ . . .

И при все това една пѣтека може да ни изведе изъ нуждата, все още съществува помощъ за всички: Помощъ отъ вжтре! Само Духътъ може да ни спаси! Само отъ вжтре може да се преодолѣе нуждата на това време!

Претворбата, която става днесъ въ човѣчеството, е първомъ духовна. Нуждата, която потиска всичко дишащо, е изпървенъ душевна. Помощта, която единствено истински може да претвори тази нужда, трѣбва затова да бѣде духовна, вгнездена въ вѣчнитѣ стойности на живота.

Изъ това последно разбиране се е родилъ Новиятъ Духъ, възникна пѣтя на духовна самопомощъ и съюза: Необходимата помощъ на новия Духъ. И това сж непоколебимитѣ тези на този съюзъ на носителитѣ на свѣтлината:

1. Нѣма никакво страдание, бедствие и нещастие, което да не може да се преодолѣе отъ вжтре!

2. Не нѣщата опредѣлятъ човѣка, но ти, човѣкътъ опредѣляшъ нѣщата споредъ своята вжтрешна воля!

3. Всѣка сила за самопомощъ, лѣкуване и спасение е въ тебе, въ своята Мисль и Воля!

4. Единствено истинска и дѣеспособна е Идеята! Тя единствено преобразява сждбата! Тя е прототипъ на желанието, оповестяване и зародишъ на всичко Идващо!

5. За да се промѣнятъ нѣщата и обстоятелствата, трѣбва първомъ самъ себе си да обновишъ, да измѣнишъ своята мисль, своята Воля!

Затова: Претвори себе си! Освободи вѣчния човѣкъ въ себе си! Тогава своята воля е по-силна отъ свѣта!

7. Още веднѣжъ: Претвори себе си! Само претворбата на мисълта води къмъ обратъ на нуждата! Животътъ е винаги това, каквото ти направишъ отъ него!

Това не е никакъвъ зовъ на необходимостъ, но единъ радостенъ вестителъ! Никакво безшумно слово, но пѣтятъ на спасението чрезъ дѣлото. Едно борческо начало на всѣко задушващо

съмнение, на всеки моренъ отказъ, на всеки поносимо опущение, на всеки дремящъ фатализъмъ и слабостно отчаяние!

Необходима помощъ отъ Новия Духъ! това значи разбирање на дѣло на мощта на идеята върху материята, това значи приемане на борбата противъ отвратителността на окръжаващия ни свѣтъ съ силнитѣ оржжия на Духа, това значи освобождение и каляване на волята за съзнателно претворяване на сждбата, за владѣне на всички материални положения, на „всѣко принуждение на околния свѣтъ“ отъ вжтре!

Необходима помощъ отъ новия Духъ, обаче, е нѣщо още повече: то е единъ Духъ и единъ съюзъ за взаимна помощъ и готовность за взаимна услуга и съ това — ядката на всѣко истинско обновление и новозасилване. Днесъ всѣки е врагъ за другъ. Въ новото общество, обаче, което постепенно възраства изъ времето на нуждата, всѣки бива единъ за другъ братъ и помагачъ! Тѣхниятъ идеалъ нѣма да бжде вече заслугата, но услугата, — тѣхното основно положение: жертвата. — тѣхната воля: Помощта на всичко, що страда, — и тѣхното разбирање: което ние правимъ на другитѣ, правимъ го на себе си! Само този, който жертвува себе си, преодолява! Само който служи, владѣе!

Това е едничката Воля на всички членове на този съюзъ отъ необходимими помагачи на новия Духъ: въ мълчаливо единство взаимно стремящи се и едни за други действащи! Както едничкиятъ членъ на това братско дѣлово общество е изучавалъ взаимопомощта чрезъ новия Духъ да помага самъ на себе си, той желае сжщо да бжде и на другитѣ необходимъ помагачъ и да ги научи и тѣ да преобraziaтъ своята нужда.

„Необходимата помощъ отъ новия Духъ“ не познава никакви писани устави и не се нуждае отъ такива. Обаче, той има ненаписани закони, които сж вѣчни и най-възвишенъ отъ които е Любoвьта. Нейното дѣло не познава никакви граници. Тя обхваща човѣци—братя отъ всички партии и групи, отъ всички звания, класи и вѣроизповѣдания. Тя дава своята помощъ на всички, които се нуждаятъ отъ нея. Формата за нея не важи нищо, Духътъ — всичко!

Помощта, която тѣ даряватъ, е отъ особено естество и има малко общо съ другитѣ „благодѣяния“. „Необходимата нужда отъ новия Духъ“ разрушава изпърво всѣкакво суетно вѣрую въ чужда, външна помощъ. Подобна помощъ не е за тѣхъ сжществената; тѣхната терапия е каузална.

Който се нуждае постоянно отъ помощта, той я поставя върху своитѣ собствени нозе, тя му помага, за да си помага самъ на себе си чрезъ събуждане на собствената дремяща вжтрешна сила. Себепоощъ чрезъ себесъзнание и себеопредѣляне! това е, което ни учитя.

Не паритѣ стоятъ въ срѣдоточието, но душата. Не по външни ценности броди той, но по вжтрешни ценности и сили, вжтрешна помощъ, вжтрешна опора. Днесъ, когато всѣка външна опора се разрушава, когато никакво земно притежание и стойность не сж сигурни, едно остава неразрушимо: вжтрешната опора! И за да я намѣримъ, трѣба да се държимъ о вжтрешното, да бждемъ спокойни, да се себесъзнаемъ и да се обърнемъ навжтре. Никакво преодоляване на страданието и свѣта нѣма безъ вжтрешно оглжбяване и духовность!

„Необходимата помощ отъ новия Духъ“ показва на човѣка, какъ той и неговитѣ близки да се пренесатъ изъ днешното време ка нуждата въ една по-свѣтла епоха — като нови хора, които не сж се пробудили за самитѣ себе си и за познанието на собствената мощъ и вѣчно предназначение, като хора, които знаятъ що желаятъ и чиито силни думи сж: „При все това!“ и „сега вече напредъ!“

Тя е единъ пламененъ зовъ къмъ Бога въ насъ, единъ викъ за освобождение на Вѣчното въ човѣка. Защото само отъ Вѣчното въ насъ иде разрешението на всичкитѣ временни нужди— отъ онази частъ на нашето сщество, което никога не е отдѣлило своето Единство отъ Безкрайното. Кждето Вѣчното въ човѣка е събудено, никой не остава повече робъ на своитѣ нужди.

Не мисли, че има още време! — Европа стои предъ своето унищожение, ако не бжде въ действие необходимата помощ отъ новия Духъ, ако не се пресъздаде мирозрението на запада!

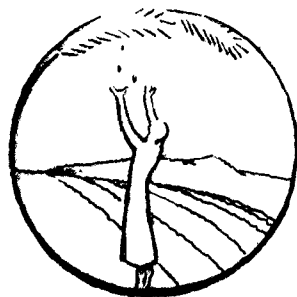
Разберете вие, слѣпи: Днесъ Европа е едно огнище на ракъ въ тѣлото на човѣчеството... Днесъ Азия трепти въ присмѣхъ: „Западътъ е боленъ... вижте, какъ той умира... само малко още и нашето време е дошло!“

Когато, обаче, Европа се съзнае и се претвори, когато кризата на запада води къмъ едно обновление на мисълта и съ това къмъ новораждане на западнитѣ страни, тогава Азия ще каже: „Вижте, какъ западътъ се пресъздава... нашиятъ Братъ намѣри отново себе си! Настава времето на едно ново човѣчество!“

Не вѣрвай, че има още време! Сроктъ за претворба на нашата мисълъ е кжсъ! И горко томува, който не го използва!

И какво става: стариятъ човѣкъ ще бжде презъ това време на обратъ разрушенъ и ще отмине въ замирашитѣ вѣкове. Новиятъ човѣкъ, обаче, ще живѣе!

Отъ немски *Д-ръ Е.*

Мисията на богомилството*)

Когато гръцкият законодател Солонъ посетилъ Египетъ, единъ жрецъ въ Саисъ му казалъ: „Вие въ Гърция сте деца по отношение на великото знание, което сжществува въ свѣта. Вие напр. не знаете, че преди да живѣе въ Гърция вашето племе, Гърция е била море, а по-рано — пакъ суша. И въ нашитѣ лѣтописи е записано, какъвъ народъ е живѣлъ тамъ тогазъ и каква е неговата история. После вие не знаете, че на западъ отъ Херкулесовитѣ стълбове**) е имало едно време голѣма земя, която сега е потънала подъ морето. И въ нашитѣ документи е записана подробно историята на тази земя, животътъ, историята, културата на народитѣ, които сж живѣли тамъ и пр.***).“ Тая суша, за която разправялъ жрецътъ на Солона, е Атлантида. Последнитѣ изследвания потвърдяватъ думитѣ на жреца отъ Саисъ. И наистина, на западъ отъ Африка и близо до нея има редъ острови: Канарски, островитѣ на Зеления носъ, Мадейра и пр., които по геологически строежъ, флора и фауна много повече приличатъ на Америка, отколкото на Африка, макаръ и да сж близо до нея. Това загатва, че тѣ сж били едно време съединени съ Америка чрезъ суша и сж образували едно цѣло съ нея. После, езикътъ на туземцитѣ на тѣзи острови прилича не на африканскитѣ езици, но на езицитѣ на американскитѣ туземни червенокожи племена. Отъ друга страна у тѣхъ сжществува предание, че тѣ сж потомци на една велика раса, която е живѣла на западъ и е потънала подъ водитѣ, а пъкъ въ мексиканскитѣ туземни племена сжществува предание, че тѣ сж дошли отъ изтокъ отъ една земя, която е загинала чрезъ потопъ.

Но нѣщо, което е още по-интересно, то е, че културата на древния Египетъ по много работи се приближава до културата на американскитѣ туземни племена. Трѣбва да се има предъ видъ, че сегашнитѣ американски туземни племена сж изродени потомци на народи, които сж родили мощни цивилизации, чиито останки намираме въ разкопкитѣ на Перу, Мексико и пр. Приликата между египтянитѣ и американскитѣ туземци е голѣма, особено въ живописята****); египетскитѣ художници като да сж копирали буквално своитѣ фигури отъ южно-американскитѣ изображения. Хумболдтъ билъ очуденъ отъ приликата въ прическата на древнитѣ египтяни и мексиканскитѣ жени. Женитѣ на нѣкои южно-американски туземни племена и до сега носятъ още сжщитѣ жълти рокли, прилегнали о краката, каквито сж носели древнитѣ египтянки. Погребалнитѣ обичаи сж били сжщитѣ у египтянитѣ и у ацтекитѣ: балсамиране и обвиване на трупа съ сжщпоценни ткани. Отъ друга страна има голѣмо подобие въ тѣхнитѣ езици.

Значи, сега самата наука потвърждава думитѣ на жреца отъ Саисъ, че Египетъ не е билъ страна на невежеството. Тѣ сж притежавали една велика наука, едно велико знание, което мнозина съвре-

*) Видъ „Житно зърно“, кн. 7—8.

**) Гибралтарскиятъ протокъ.

***) Видъ книгата „Тимей“ отъ Платонъ.

****) Видъ статията на Орловъ въ сп. „Природа“, год. X.

менници не подозиратъ. Напр, пирамидитѣ сж построени отъ голѣми каменни блокове съ по хиляди килограми, и тѣзи блокове сж били донасяни отъ едни планини, които сж на югъ отъ Египетъ. Съ каква сила, съ какви средства сж донасяни тѣзи камъни отъ тѣзи планини и сж били качвани до такава височина, за да образуватъ пирамидитѣ, това за ученитѣ е загадка. Самиятъ този фактъ вече говори, че египтянитѣ сж притежавали знания, които днешната официална наука още не притежава!

Това е въ съгласие съ твърдението на окултната наука, че древниятъ Египетъ е билъ седалище на Великото Всемирно Бѣло Братство! По-рано това Братство е имало за центъръ Атлантида, но доста време преди потъването му се премѣства въ Египетъ, дето престоюва стотици хилядолѣтия. Тогазъ сж били построени първитѣ пирамиди. По после то се премѣства въ вжтрешна Азия*). Това сж великитѣ гении на човѣчеството, цвѣтътъ на човѣчеството! Днесъ въ свѣта по-слабитѣ слугуватъ на по-силнитѣ. Обаче Божествениятъ законъ, съгласно който живѣятъ тѣ, гласи: Любовта крепи живота въ цѣлата природа; по-горнитѣ, по-силнитѣ помагатъ на по-долнитѣ, по-слабитѣ!

Ако проследимъ историята на човѣчеството и последователното основаване, цвѣтежъ и смѣна на културитѣ, ще видимъ на всѣкъде доказателства, следи, документи за тѣхното сжществуване, за тѣхното благотворно влияние. Притежавайки грамадни знания и знаейки посоката на развитието на човѣчеството, тѣ винаги сж се притичвали на помощъ при основаване на нови култури и тѣхния по-нататъшенъ животъ чрезъ изпращане клонове въ разнитѣ части на свѣта. Въ Индия тѣ сж оставили повече философска наука, а въ Египетъ повече научни данни. Следъ мѣстенето на седалището си въ Азия, тѣ продължаватъ да подкрепятъ Египетъ чрезъ свой клонъ. Въ зазоряването на всѣка култура винаги ще видимъ тѣхната разумна и всестранна помощъ.

Всемирното Бѣло Братство изпраща три клона въ разнитѣ култури. Можемъ исторически да проследимъ дейността на тѣзи три клона.

Първиятъ клонъ е ималъ за целъ да подготви условия за християнството; да подготви съзнанието на човѣчеството за християнството; вториятъ клонъ е ималъ за мисия да внесе християнството въ свѣта. А третиятъ е ималъ за целъ да реализира божественото учение (християнството).

Първиятъ клонъ въ разнитѣ култури носи разни имена; той най-първо работи въ Египетъ; тамъ членоветѣ на този клонъ се наричатъ херметисти; после тѣ работятъ въ Персия — това сж маздеиститѣ. После работятъ въ Асирия и Вавилонъ. После простиратъ своята дейность и въ Гърция; тамъ се наричатъ орфеисти

Вториятъ клонъ отъ Индия отива въ Египетъ и отъ тамъ въ Палестиня. Това сж есеитѣ, есейската школа въ Палестиня. После отъ тамъ той простира своята дейность въ Римъ, Англия, Германия, Франция и пр.

*) Виджъ „La Mission des Indes“ отъ Сентъ Ив. Д'Алвейдъръ.

Третият клонъ най-първо работи въ Индия, после въ Египетъ, Сирия, Мала Азия и следъ това въ България и туря основата на Богомилското движение; по-после богомилството пренася тая вълна, своитѣ идеи на западъ и създава движението на розенкройцеритѣ, илюминатитѣ, мартиниститѣ и пр.

Клоноветѣ на Бѣлото Братство сж давали мощенъ тласкъ на дадена култура чрезъ разцвѣтяването на философията, науката, поезията, музиката, архитектурата, живописъта, чрезъ разпространение на възвишени идеи за култивиране на индивидуални и социални добродетели. Разбира се, Всемирното Бѣло Братство е могло да действува въ дадена култура само въ известни рамки, споредъ степенъта на съзнанието ѝ, споредъ способността ѝ да възприема и оплодотвори въ живота известни възвишени потици. Чрезъ даване на нови импулси и идеи то е действувало за постепенното разширение на човѣшкото съзнание. Тѣ сж работили въ две направления: отъ една страна чрезъ своята дейность направо сж внасяли въ обществото нови творчески идеи и импулси и отъ друга страна чрезъ поставяне на поети, художници, музиканти, учени, философи, общественици, държавници въ контактъ съ новитѣ идеи, тѣ сж ги вдъхновявали да творятъ въ новъ духъ, въ ново направление. И наистина, ако проследимъ историята, ще видимъ, че множество най-видни идеалисти въ изкуството, науката, обществения животъ и пр. сж били прѣко или косвено свързани съ нѣкое движение, което произхожда отъ Всемирното Бѣло Братство. Но по нѣкой пжтъ не е било необходимо тѣзи поети, философи и пр. да влѣзатъ въ прѣка връзка съ тѣзи движения; по нѣкога е било достатъчно тѣ да бждатъ по-готови, по-чутки души, за да възприематъ известни нови идеи, които сж се носели изъ въздуха така да се каже, благодарение дейността на тѣзи мистични братства.

Тѣзи три клона идатъ отъ едно по-високо мѣсто. Тѣзи, които ржководятъ тѣзи три клона, сж Посветени.

* * *

Нека проследимъ по-подробно исторически това. Споредъ Шамполионъ египетската култура е съществувала 48,000 години преди Александъръ Велики, а въ сжщность е много по-стара. Има доказателства отъ Св. Климентъ Александрийски, че е имало 30,000 тома херметични книги и той твърди, че въ негово време сж 42. А сега сж запазени само нѣкои отъ тѣхъ.

Въ Египетъ сж запазени документи за Хермесъ Трисмегистъ, който е билъ отъ раннитѣ ржководители на египетската култура. Египетъ, както и Индия, сж били центрове на посвещение въ древния свѣтъ. Че наистина е така, се вижда отъ обстоятелството, че най-виднитѣ мждреци, философи и пр. въ свѣта сж отивали въ Египетъ или Индия, за да получатъ посвещение и следъ това сж се връщали, за да работятъ въ своитѣ страни и сж давали новъ тласкъ на културата. Египтянитѣ сж били запознати съ окултната наука. Напр. тѣ сж казвали, че човѣкъ има следнитѣ тѣла: хатъ (физ: тѣло), анхъ (етерно тѣло), ка (астрално тѣло) и по-горни тѣла: хати, бай, хе-и-би, х'у. На едно мѣсто въ намѣренитѣ египетски книги се казва, че човѣкъ се предпазва отъ лошъ пжтъ отъ ка, бай и ху.

Казахме, че египетският клонъ почва да работи после въ Персия и тргазъ тамъ се разцвѣтѣва блѣскава култура съ подемя въ всички области на живота. Зороастъръ се ражда въ Персия и отпътува въ разни земи, за да влѣзе въ връзка съ центроветѣ на Всемирното Бѣло Братство и следъ това се връща въ Персия. Идеитѣ на Зороастъръ (и на маздеизма) сж изложени въ книгата „Зендъ-Авеста“. Тукъ ще спомена само нѣколко думи за тая книга, за да се види, какъ маздеизмътъ, както и другитѣ духовни движения преди християнството, сж подготвили християнството и неговата култура. Тѣ сж възпитавали народитѣ, съ които сж били въ контактъ. Всичко това картинно е описано въ „Зендъ-Авеста“ по следния начинъ: „Въ едно време, когато Ангромайниусъ (злото) имаше сила, и злото на земята бѣше голѣмо, народитѣ безъ сждия, и Ариманъ бѣше тѣхенъ господарь и мжчителъ, тогазъ Богъ прати Зороастра да помогне на човѣчеството“. Като се връща Зороастъръ въ Персия, той се оттегля въ планината, за да попита Бога и за да размисли въ най-голѣмо спокойствие, какво да съобщи на своето отечество“. И „Зендъ-Авеста“ разправя: „Тукъ му се явява Бахманъ, единъ отъ горнитѣ ангели; лицето му било като слънцето, Бахманъ го попиталъ: „Кой си и какво искашъ?“ Зороастъръ му казалъ: „Азъ искамъ да знамъ, кое се харесва на Ахурамазда, обаче не знамъ, какво иска Той. Ти, който си чистъ, покажи ми пжтя на закона“.

Ако четемъ внимателно „Зендъ-Авеста“ въоржжени съ окултни познания, ще видимъ тамъ изложени доста окултни истини. Напр. тамъ се казва: „Всѣко сжщество си има феруеръ, божествена искра, която е една мисль на Ахура-Мазда“.

Какъ Зороастъръ съ своитѣ идеи даде тласкъ на културата и разшири съзнанието на народа, се вижда отъ следното: Въ „Зендъ-Авеста“ се казва, че вѣрующиятъ трѣбва да бжде борець, да се бори съ злото. Познанието на Ахура-Мазда е най-първиятъ дългъ на човѣка. Понеже Ахура-Мазда обича всички сжщества, то и човѣкъ трѣбва да ги обича, за да изпълни волята Му. Тамъ се препоръчва чистота въ тѣло, въ мисли и дѣла. Всѣки човѣкъ трѣбва да се бори, за да помогне на победата на Ахура-Мазда. Цѣлиятъ животъ е единство. Целъта на всѣки човѣкъ е да стане съвършенъ. Още отъ малки децата трѣбва да се възпитаватъ да обичатъ истината. Лъжата на много мѣста се прокълнава въ „Зендъ-Авеста“. Ще дадемъ една извадка отъ „Зендъ-Авеста“, за да се види, какъ постепенно тая култура подготвя съзнанието на човѣчеството за християнството: „Изследвай пжтя на душата, отъ де иде и защо е въ тѣлото. Не се обръщай назадъ. Седемъ пжтя има, които водятъ къмъ развала. Божественото да изпълни твоята душа. Очитѣ ти да бждатъ насочени къмъ небето. Стреми се къмъ свѣтлината на Отца, отъ Когото твоята душа е излѣзла. Душата се стреми да се съедини съ божественото въ себе си. Не опетнявай Духа и не го смѣквай въ низинитѣ“.

Казахме, че после египетският клонъ работи въ Асирия и Вавилонъ. И тогазъ тѣ ставатъ центъръ на дълбока наука; тамъ се разцвѣтѣватъ наукитѣ и изкуствата. Създава се мощна архитектура, раждатъ се видни поети; писменостъта дохожда въ златната си епоха. Важни сж изследванията на английскитѣ ориенталисти Непгу Рау-

linson и Norris. Въ книгата имъ: „Cuneiform Instruction of Western Asia“ е изложенъ превода на множество таблици отъ царския палатъ въ Ниневия. Тѣзи таблици съдържатъ окултни истини. После Layard на сжщото мѣсто е намѣрилъ 200 таблици, върху които е написано едно окултно съчинение, което авторътъ сравнява съ „Атарва-Веда“ на Индия*). Тѣ сж запазени въ Британския музей. Писани сж на акадски езикъ съ преводъ на асирийски.

По-горе споменахме, че египетскиятъ клонъ после почва да работи въ Гърция. Това става въ времето, когато приближава да се подигне Гърция и да даде нѣщо ново. Орфеиститѣ, едно мистично братство, почва да работи въ Гърция. Между Египетъ и Гърция почва понататъшна връзка, за да се оплодотвори гръцката култура отъ духовнитѣ и научнитѣ ценности на египетската. Тукъ можемъ да изтъкнемъ два важни факта: 1) че действително най-виднитѣ гръцки мждреци, философи и законодатели сж ходили въ Египетъ, за да почерпятъ висше знание, творчески идеи; такива сж Орфей, Талесъ, Солонъ, Питагоръ, Платонъ, Парменидъ и пр. „Първитѣ чужденци, които бѣха посветени въ тайнитѣ на Хермесъ, бѣха Орфей, Талесъ и Питагоръ“, казва Карлъ Кизеветеръ**); 2) въ Гърция сж сжществували така нареченитѣ Елевзински мистерии (въ Елевзисъ), чрезъ които подготвенитѣ сж се възвеждали въ висше знание за силитѣ въ природата; и човѣкъ, който е изучилъ Елевзинскитѣ мистерии, лесно ще види, какъ въ тѣхъ се съдържа цѣлата окултна наука***).

Чрезъ дейността на Бѣлото Братство въ Гърция почва подемътъ въ културата: разцвѣтватъ се драмата и другата поезия, архитектурата, философията, науката и пр. Талесъ е родомъ въ 640 год. преди Христа въ Милетъ. Като се връща отъ Египетъ, основава Ионийската школа. Той се прочулъ въ Гърция съ голѣмитѣ си познания и билъ причисленъ къмъ така нареченитѣ седемъ мждреци. Мнозина не разбираатъ думитѣ му, че свѣтътъ е съставенъ отъ земя, вода, въздухъ и огънь. Въ сжщностъ тукъ се крие дълбокъ символизъмъ. Редъ философи сж били ученици на Ионийската школа. Съ това виждаме, какъ Египетъ чрезъ Талесъ и др., които сж посегили тая страна, влияе върху културата на Гърция.

Друго лице, което е дало голѣмъ тласкъ на гръцката култура е Питагоръ. Той е роденъ въ 582 год. преди Христа въ Самосъ; после се преселва въ Кротона (Южна Италия), дето основава школа. За неговия животъ имаме сведения отъ неопитагорейци и неоплатоници, главно отъ Ямблихъ и Порфирий. Той е ходилъ въ Египетъ и Азия. Ето що казва Порфирий въ книгата си „De vita Pythagorae“ (Животътъ на Питагора): „Питагоръ помоли преди своето пътуване въ Египетъ Поликрата, царя на Самосъ, за едно препоръчително писмо до египетския царъ Амазисъ, за да може чрезъ това писмо да бжде посветенъ въ висшитѣ учения на жрецитѣ. Самоскиятъ царъ му даде та-

*) Знае се, че Ведитѣ, една отъ най-старитѣ свещени индийски книги, има 4 части: Ригведа, Яурвега, Самаведа и Атарва-Веда.

***) Виджъ отъ него „Der Okkultismus des Altertums“.

***) Виджъ по това хубавата драма на Едуардъ Шуре: „Елевзински мистерии“, дето въ художествена форма сж възстановени тѣзи мистерии въз основа на исторически проучвания.

кова писмо. Питагоръ се отнесе най-първо до жрецитѣ въ Хелиопо-
лисъ. Тѣ го пратиха въ Мемфисъ до по-вещи хора. Отъ Мемфисъ по
сжщитѣ мотиви бѣ пратенъ въ Тива. Тѣ не можаха да откажатъ на-
право, но се решиха да го отклонятъ отъ желанието му чрезъ прѣко-
мѣрна работа. Тѣй като Питагоръ точно всичко изпълняваше, тѣ се
зачудиха на това толкозъ, че го посветиха и го допуснаха до своитѣ
тайни, до които иначе никой чуждъ неподготвенъ не бѣше допусканъ".
Питагоръ е указалъ голѣмо влияние върху хода на грѣцката култура.
Че наистина е така, се вижда между другото отъ обстоятелството, че
Платонъ е едновременно ученикъ на Сократа и Питагора. Платонъ е ро-
денъ въ 427 г. пр. Христа и следъ пжтуване въ Египетъ и Азия, се за-
в, ѣща въ Гърция и отива въ южна Италия и Сицилия, дето влиза въ
ини мна връзка съ тогавашнитѣ питагорейци. Следъ това основава въ
Атина своята школа. Въ Платонъ виждаме по този начинъ влиянието
на Индия и Египетъ. Той приема културнитѣ ценности на Индия и
Египетъ направо или косвено, и преобразени и нагодени съ духа на
епохата ги всажда въ грѣцката култура.

Орфеиститѣ — клонътъ на Всемирното Бѣло Братство въ Гър-
ция — работятъ въ нѣколко направления, за да внесатъ плодотворни
елементи въ грѣцката култура: 1) чрезъ елевзинскитѣ мистерии; 2) чрезъ
поставяне на по-напредналитѣ идейни души въ контактъ съ своитѣ идеи;
3) чрезъ разнитѣ разкази, митове, легенди на грѣцката митология,
прѣснати широко изъ народа, тѣ възпитаватъ съзнанието на народа.
Грѣцкитѣ митове иматъ дълбока окултна основа. Тѣ сж проникнати
отъ дълбокъ символизъмъ. Тукъ важи следниятъ законъ: Когато едно
съзнание усвои нѣкои висши истини въ символична форма, то е под-
готвено по-после да ги усвои и въ тѣхната истинска форма.

Влиянието на Питагора и Платона се продължава въ течение
на много вѣкове. По-късно Александрия става духовенъ центъръ на
древността и тамъ действуватъ три школи: александрийска, неопита-
тагорейска и неоплатоническа. Александрийската е основана отъ Фи-
лонъ, неопитагорейската има за главенъ представителъ Аполоний Тиян-
ски, а неоплатонийци сж: Амониусъ Сакусъ, Плотинъ (3 в. следъ Хр.),
Порфирий (сжщо), Ямблихъ (3 4 в. следъ Хр.). Най-знаменитата книга
на Ямблиха е „Египетскитѣ мистерии“.

* * *

Мойсей изучи божествената мъдростъ въ школитѣ на Всемир-
ното Бѣло Братство. Нѣколко вѣка преди Христа Бѣлото Братство
прати въ Палестиня втория клонъ, който можемъ да наречемъ па-
лестински. Този клонъ образува есейското братство. Есеитѣ жи-
вѣли на общезития съ колективна собственостъ. Тѣ сж имали групи въ
всѣки градъ. Иосифъ Флавий различава 4 вида членове на тѣхното об-
щество: начинающи, нови ученици и две степени напреднали ученици.
Иосифъ Флавий описва подробно живота имъ, а Филонъ описва живота
на друго подобно общество въ Египетъ—терапевтитѣ*). Тѣ въ Еги-

*) Вижъ Иосифъ Флавий: *De bello Jud*, т. II, гл. 8 и отъ Фи-
лонъ: *Quod omnis probus liber*, т. II, 458 стр.

петъ сж били предимно евреи и могат да се считатъ като египетски клонъ отъ есейцитѣ. Между дветѣ общества има голѣма прилика. И въ дветѣ се молятъ по единъ и сжщъ начинъ въ едно и сжщо време, а именно при изгрѣвъ слънце съ лице обърнато къмъ слънцето. Изобщо на всѣкжде членовѣ на Всемирното Бѣло Братство практикуватъ посрещане изгрѣва на слънцето. Това виждаме у есейцитѣ и терапевтитѣ, това виждаме у Питагора. И богомилитѣ сж посрещали изгрѣва на слънцето. Това виждаме и днесъ у ученицитѣ на Всемирното Бѣло Братство въ България. Това е практикувалъ и Андреасъ, който е билъ въ връзка съ Бѣлото Братство. Ето съ какви думи се описва това въ „Посвещения“ отъ Седиръ: „Андреасъ разказа, че при едно пжтешествие въ Тибетъ той се изкатерилъ при разсъмване на единъ ближень хълмъ, за да наблюдава зазоряването и изгрѣва на слънцето, както е ималъ обичай да прави. И Андреасъ описва така изгрѣва: „Това е невъобразимо! Най-низкитѣ долини сж на 3,000 метра дълбочина. Яснотата на атмосферата, чистотата на въздуха, дълбокото мълчание, мистичната игра на краскитѣ на изтокъ преди внезапния изгрѣвъ на слънцето, всичкитѣ тѣзи безкрайности влизатъ въ душата ви на вълни и ви обновяватъ! Долавяхъ ледения зефиръ, който идѣше отъ вѣчнитѣ снѣгове и шепнехъ свещенитѣ формули на Пжтя, който следвахъ“ (Седиръ, Initiations, стр. 102).

Защо Андреасъ, богомилитѣ, есейцитѣ, терапевтитѣ, Питагоръ и пр. все посрещатъ слънчевия изгрѣвъ? Защо е това съвпадение? Това съвпадение е естествено по следнитѣ причини:

Първо, защото всички произхождатъ отъ единъ и сжщъ центъръ, именно Всемирното Бѣло Братство. И второ, защото тѣ знаятъ законитѣ, знаятъ, колко е важно това за физическата и духовна обновя на човѣка. Слънцето е емблема на висшия животъ, на нѣщо разумно. И всички първи християни сж ставали сутринъ рано да се молятъ. Сутринята има най-благоприятнитѣ условия, при които човѣкъ може да се свърже съ невидимия свѣтъ, съ по-дълбокитѣ сили на природата. Есейцитѣ, богомилитѣ и пр. сж използвали тѣзи условия*).

Казахме, че мисията на есейското братство е била да внесе християнството въ свѣта. Тѣ сж изучавали природата, владѣли сж великата божествена наука и сж водѣли високо нравственъ животъ. Всички еврейски пророци сж се учили при есейцитѣ. Есейцитѣ сж подкрепяли пророцитѣ. Тѣ сж били тилъ на пророцитѣ. А есейцитѣ сж били въ връзка съ една мистическа школа още повжтрешна.

И наистина, когато Христосъ проповѣдваше въ Палестиня, той имаше вече въ лицето на есейцитѣ подготвени хора, подготвена срѣда. Отъ друга страна чрезъ есейцитѣ бѣха подготвени и много други лица, за да приематъ идеитѣ на Христа при Неговото идване.

Заедно съ разпространението на християнството и есейцитѣ разширяваха областта на своята дейность въ Европа, за да реализиратъ своята мисия: внасянето на християнството въ свѣта.

*) Вижъ статията „Влиянието на слънчевата енергия“ въ книгата „Силитѣ на живата природа“.

* * *

Следъ внасянето на християнството оставаше да се помисли за реализиране на божественото учение (християнството), търсене на методи, пътища за осъществяване на новата култура на земята, на онзи хармоничен животъ, който да е въ съгласие съ великитѣ природни, божествени закони, и който животъ да дава условия за всеобщъ миръ и братство и условия за разцъвтвяване на всички красиви божествени заложби, които се криятъ въ човѣшката душа!

Тогазъ Всемирното Бѣло Братство прати нова вълна въ свѣта, прати богомилството въ България, като се имаше предъ видъ, отъ тамъ тая вълна да се разпространи навсѣкжде.

Отъ Всемирното Бѣло Братство бѣше избрана България като начало на богомилското движение въ свръзка съ бждещата мисия на славянството при изграждането на новата култура. Това бѣше третиятъ клонъ, пратенъ отъ Всемирното Бѣло Братство. Можемъ да го наречемъ богомилски клонъ. Той почна да работи отначало въ Индия, после въ Египетъ, Сирия, Мала-Азия и с едъ това се яви въ България, за да подготви съзнанието за културата на шестата раса, която ще представява реализиране на принципа на любовта. Третиятъ клонъ имаше за мисия да свърже старата епоха съ новата, която иде (шестата раса).

Богомилското движение почва въ България въ 10 вѣкъ, малко следъ покръстването на българитѣ: трѣбваше да се освободи човѣшката мисль отъ всички вериги и така да се подготви да приеме съзнателно новитѣ идеи за свобода и братство.

Нали природата вѣчно се обновява? Ето дърветата обновяватъ всѣка година листата си. Земята постоянно преминава презъ все нови космични пространства, понеже слънчевата система се движи като цѣло къмъ далечни съзвездия! А пространството е живо, то е проникнато отъ разумни сили! Ето защо земята постоянно се поставя въ все нови и нови условия за проява! Изворътъ постоянно блика, и тая вода, която изтича сега, не е сжщата, която е изтекла вчера, тя има нѣщо съвсемъ ново въ себе си! Слънчевитѣ лъчи не носятъ само физически енергии, но и психически сили и идеи. И това, което ни носи слънчевиятъ лъчъ днесъ, е съвсемъ ново откровение. Нови мисли, нови идеи, нови пътици ни носи той всѣки день! Цвѣтята всѣки день ни говорятъ по новъ начинъ и ни разкриватъ съ новъ езикъ тайнитѣ на битието! И всѣки день разумното въ глѣбинитѣ на човѣшката душа говори по новъ начинъ и ѝ разкрива нови хоризонти, нови стремежи, нови мисли. Сжщо така и всѣка епоха е ново откровение на силитѣ, дремящи въ човѣшката душа и въ природата! И носителитѣ на това ново откровение сж новитѣ течения, идейнитѣ души! Чрезъ тѣхъ се внасятъ творческитѣ сили въ живота. Тѣ сж най-важниятъ факторъ за напредъка на единъ народъ. И ако единъ народъ се лиши отъ тѣхъ, той нѣма бждеще. За онзи народъ, въ който бушуватъ новитѣ идеи, новитѣ схващания, не се безпокой! Красиви перспективи лежатъ предъ него! Самиятъ този фактъ показва, че този народъ или общество се издига и ще внесе своята данъ за общочовѣшката култура. Явяването на хора съ нови идеи въ единъ народъ е радостно явление. Тѣ сж цвѣтътъ на народа; чрезъ тѣхъ народната душа изразява своята твор-

ческа мощь, своя замахъ, чрезъ тѣхъ той гради своя възходъ, а заедно съ това и възхода на човѣчеството. Въ България богомилитѣ бѣха носителитѣ на новото.

Българитѣ какво направиха съ тѣхъ? Най-идейнитѣ хора въ България, борцитѣ за единъ новъ животъ, работящи за една нова култура на братство между народитѣ, борцитѣ противъ войната, противъ всѣко насилие, борцитѣ за свободна човѣшка мисль, изпълнени съ любовъ къмъ страждущитѣ и угнетенитѣ и къмъ всичко живо, тѣзи, които съ най-голѣмо самоотречение прѣскаха свѣтлината на новитѣ идеи въ България и чужбина, чиито идеи бѣха не въ тѣсенъ националенъ, но въ общочовѣшки масштабъ, бѣха избити или изгорени следъ най-голѣми мжечения на кладата, а другитѣ изгонени. Какви послѣдствия можеше да има това? Законитѣ на природата сж неизмѣнни! Всѣки, който ги наруши, понася послѣдствията! Това, което тѣ направиха съ богомилитѣ, даде своитѣ послѣдствия: попадане подъ 500-годишното турско робство. Опълчването противъ една божествена вълна, противъ хората, които искатъ да внесатъ новото, изобщо всѣко насилие, всѣка неправда води следъ себе си своитѣ послѣдствия. Този законъ важи както за индивидуалния, така и за колективния животъ. Въ историята има примѣри, които показватъ, какъ действува този законъ. Испанцитѣ съ хиляди прашаха на кладата евреи, маври и така нареченитѣ „еретици“ и въ края на краищата се изродиха и станаха второстепенна държава. Сжщо така стариятъ режимъ въ Русия упражни голѣми неправди, прашаше безброй идеалисти въ Сибирь или на бесилката и следъ това трѣбваше да рухне чрезъ страшна катастрофа. Евреитѣ разпнаха Христа и следъ това Ерусалимъ бѣше разрушенъ до основи отъ римлянитѣ, а тѣ разпрѣснати навсѣкжде по лицето на земята.

Богомилското движение, макаръ и временно да бѣше прекратено въ България следъ падането подъ турското робство, то бѣше пренесено на западъ и отъ тамъ оказа голѣмо влияние за онзи подемъ, който се извърши въ Европа следъ 14. вѣкъ.

И ако погледнемъ историята на Европа отъ 14. вѣкъ насамъ, ще видимъ, че богомилскиятъ духъ прониква въ много области на европейския животъ. Неговото влияние е въ две направления: 1) подъ влияние на богомилството се създаватъ въ западна Европа редъ мистични окултни братства, които работятъ за подготвяне на новото съзнание и новата култура; 2) богомилската вълна внася новия духъ и въ много външни движения, напр. хуманизма, реформацията, въ обществото на чешкитѣ братя и пр.

Цѣла Европа следъ 14. вѣкъ бѣше пълна съ мистични движения, мистични братства, които бѣха излѣзли отъ албигойцитѣ (богомилитѣ). Това вече го приематъ и новитѣ изследователи*). Розенкройцеритѣ на западъ като продължение на богомилството работѣха въ сжщия духъ: подготвяне на съзнанието на човѣчеството за реализиране на божественото учение. Подъ тѣхно влияние сж били много окултни общества въ Европа. Розенкройцеритѣ сж прониквали въ всички области на живота и на всѣкжде сж действували съживително чрезъ внасяне новитѣ идеи. Тѣ работѣха между другото и чрезъ вдъхновяване

*) Вижъ Maurice Magre: „Magiciens et illuminés“, стр. 126.

на философи, учени, поети, художници, държавници, общественици. Ето какво пише за такъв видъ дейностъ Морисъ Магръ: „Християнъ Розенкройцъ бѣше по всѣка вѣроятностъ тайнствениятъ посетителъ на Жакъ Таулера (прочуть мистикъ). Последниятъ бѣше най-знаменитиятъ богословъ на своето време. Ученията европейски свѣтъ отиваше да слуша неговитѣ лекции въ Страсбургъ. Веднѣжъ го посети единъ свѣтски човѣкъ, чието име той никога не разкри и който му съобщи една мистична философия, чийто идеалъ бѣше проникването на човѣка отъ божествения животъ. Той пази две години мълчание и после влѣзе въ обществото на „Божитѣ приятели“. Тѣва общество бѣше по характера си като албигойското“.

Лайбницъ е искалъ да влѣзе като членъ на Розенкройцерското общество, но не е могълъ. Обаче, все пакъ е билъ подъ влиянието на тѣхнитѣ идеи. Францискъ Беконъ въ 17. вѣкъ е билъ въ връзка съ тая вълна на Бѣлото Братство, която се занася чрезъ богомилитѣ на западъ. А знае се, какво грамадно влияние е имало върху развитието на западната мисль неговата дейностъ, неговото съчинение „*Novum organum*“, чрезъ което той очерта ясно пѣтя на опита и наблюдението като наученъ пѣтъ на познанието и чрезъ това допринесе за освобождението на човѣшката мисль. Съ това той даде ново направление на човѣшката мисль. Лафатеръ въ Германия и Клодъ дьо Сенъ Маргенъ въ Франция сж били въ свръзка съ окултни мистични братства, свързани прѣко или косвено съ албигойското (богомилското) и розенкройцерското движение. А знае се, че Гьоте е билъ близъкъ приятелъ съ Лафатеръ. Гьоте е билъ запознатъ съ окултнитѣ идеи. Който чете напр. Фаустъ, ще види, каква мистична дълбочина съдържа той! Месмеръ е билъ сжщо така членъ на едно мистично братство и е присъществувалъ на единъ неговъ конгресъ въ Парижъ. Бѣлото Братство постави Месмера въ връзка съ известни нови идеи върху животния магнетизъмъ. Чрезъ това се внесе въ културата единъ новъ елементъ, който послѣ щѣше да допринесе за издигането на спиритуалистичната вълна. И наистина, Месмеръ бѣше въ края на 18 вѣкъ въ авангарда на тая спиритуалистична вълна, която залѣ свѣта въ края на 19 и началото на 20 вѣкове.

Богомилски духъ прониква вълната на хуманизма въ 14 и 15 в. въ Европа! После, явяването на квакеритѣ въ Англия се дължи на онзи духъ, който занесе богомилството въ западна Европа прѣко или чрезъ розенкройцерството. Богомилски духъ прониква и идеитѣ на Хелчицки въ Чехия. Когато богомилитѣ проникнаха въ Чехия, тогазъ почва дейността на Хелчицки, който представлява едно отъ най-красивитѣ цвѣта на чешкия народенъ гений! Чешкиятъ писателъ Владимиръ Сисъ изтъква връзката между богомилството и „чешкитѣ братя“).

Ето какво говори той между другото по този въпросъ: „Сжщо така би трѣбвало да се спремъ и върху друго забелжително културно-историческо проявление, което свързва българския народъ и чешкия въ тѣсно идейно родство. Мисля за реформаторското движение — богомилското и движението на чешкитѣ братя. Кои

*) Вижъ статията му „Крат. къ прегледъ на българо-чешкитѣ културни отношения“, печатана въ извънредния брой на в. „Миръ“, посветенъ на Чехословашко (въ 1930 год.).

други народи отъ онова време могат да се похвалят на свѣта съ свободомислие и социална зрѣлостъ, които характеризиратъ учението на богомилитѣ и чешкитѣ братя? Всичко онова, къмъ което се стреми френската революция едва къмъ края на 18 вѣкъ, което Толстой търси къмъ края на 19 вѣкъ, българскитѣ богомили проповѣдватъ още въ 10 вѣкъ, а чешкитѣ братя 500 години по-късно. Ако до сега нѣма неоспорими доказателства за установяване на прѣки сношения между богомилитѣ и чешкитѣ братя — поради голѣмата разлика въ времето и географската отдалеченостъ — то имаме доказателства, че богомилското учение е пренесено въ Чехия по непрѣкъ пѣть, чрезъ заобикалки, отчасти чрезъ Италия (катаритѣ), отчасти чрезъ Франция (валдейци и албигойци). Обаче не е изключено, че богомилското учение е пренесено въ Чехия отъ самитѣ български и босненски търговци отъ 14 и 15 вѣкове, които по Дунава посещавали Братислава, а отъ тамъ отивали и на вжтре въ Моравия и Чехия. Та и какъ друго-яче може да се обясни онова пълно сходство на учението на богомилитѣ и чешкитѣ братя за борба противъ свѣтската властъ, противъ империализма иерархизма, капитализма, католичеството; борба за справедлива подѣлба на земята, противопоставяне срещу войната и проливането на човѣшка кръвъ; отричането на собствеността и главно и надъ всичко — борбата за човѣшкото „азъ“. Както богомилитѣ, така и чешкитѣ братя сж били алтруисти, които поставяли общочовѣшкото добруване предъ интереситѣ на собствения си народъ; тѣ сж били етични интернационалисти, — черта, присжща само на славянството“.

Богомилитѣ не сж били миренъ елементъ. Тѣ сж отивали въ Франция, Англия, навсѣкжде сж отивали. Следъ откриването на Америка, тѣ сж отишли и тамъ. Тѣ сж били много смѣли.

Идуция пѣть ще продължимъ.

Д-ръ Ели Рафаиловъ

Върху творчеството на В. И. Крижановска

Никакъ не е лесно да се напише нѣщо издържано върху творчеството на Крижановска. Не защото трѣбва да се възвеличава единъ бездаренъ писателъ; напротивъ, Крижановска е единъ необикновенъ талантъ, но поради искреното отношение на писателката къмъ сюжетитѣ на своето творчество. Да се пише днесъ въ двадесетия вѣкъ за магия, за черно магьосничество, за безсмъртни люде, за безчетни невъобразими богатства, за чудеса и явления, трудно подаващи се на провѣрка отъ „здравия разумъ“ на днешния културенъ човѣкъ, всичко това едва ли не представя единъ сборъ отъ болезнени прояви на единъ неуравновесенъ умъ. Днесъ свѣтътъ е занятъ съ разрешението на голѣми стопански, политически, социални и др. въпроси, та писателство свързано съ сюжети негли твърде близки до тѣзи отъ „Хиляда и една нощ“, се явява анахронизъмъ за нашето „трѣзво“ време. При това Крижановска съ своето грамадно дѣло е единъ стълбъ въ руската литература, а заедно съ това и свѣтовната. Мощното сѣме, посето въ литературата отъ Булверъ Литона презъ миналия вѣкъ, не е останало безъ плодъ. Искрено третиращи окултни сюжети сж дълбоко посветенитѣ въ тайнитѣ науки Густавъ Майринкъ и наредъ съ него заставащата В. И. Крижановска. Нѣма по-даровитъ писателъ на свѣта, който да не е засягалъ въ своето творчество забранената областъ на „отвѣдното“, извънъ физическото, и да не е подирилъ обяснения въ анализъ на „прокълнатитѣ“ науки. Но малцина, много малко отъ тия писатели сж имали искреното отношение къмъ разбиранията за „отвѣдното“, малцина сж вѣрвали въ това, което сж писали и пишатъ. Крижановска не пише басни, за нея всичко това, което пише е истина, сир. възможно въ безпредѣлния животъ на човѣка и природата. И тъкмо тази нейна искреностъ, свързана съ нейния безсъмненъ високо художественъ талантъ, е най-ценното въ нейното творчество. А нейнитѣ познания сж безгранични. Никжде не се чувствува, че тя умува, че тя се сили и пресилва. Познанията ѝ които нѣматъ край, сж станали нейна плътъ и кръвъ и когато тя пише, всичко се лѣе. Художественъ образъ съ мждростъ, религия съ наука и чародейство, психологическа борба на личността заедно съ пробуждащето се съзнание, всичко това представя едно така здраво споено цѣло, което завладява човѣка и му придава вѣрата на автора въ всичко това и като че ли съ магическа прѣчка човѣкъ става другъ — неговитѣ очи се отварятъ и той вижда, че живѣе въ единъ свѣтъ, който е обкрженъ отъ другъ, избѣгващъ отъ зрението на простосмъртния, много по-реаленъ — на чувствата, мисълта и душата. Творчеството на Крижановска не е „тенденциозно“, както би се изразилъ дълбокомислениятъ съвремененъ критикъ. Тя се стреми да изложи живота отъ онази страна, отъ която ние винаги се страхуваме да го гледаме, която ни се струва безсмислена или пъкъ страшна, когато се касае до съвестъта, която се пробужда при мисълта за Бога и душата. И писателката успѣва съ неимовѣрна вещина да внесе ужасъ въ човѣка, когато въ лицето на своитѣ герои ни разкрива страшилището на душевния животъ на човѣка, подкладванъ отъ видимитѣ и невидими сили на злото, или да

внесе миръ и нанагоренъ подемъ, когато силитъ на свѣтлината докоснатъ съ единъ лжчъ съзнанието и душата на сжществата, живѣещи на границата на „звѣра“ и „ангела“ — на хората.

В. И. Крижановска стана известна въ България въ последнатъ 5-6 години, и то на опредѣленъ кръгъ читатели, макаръ почти всичкото свое дѣло да го е изнесла преди войната. На български е преведанъ и печатанъ миналата година като подлистникъ на в. „Зора“ единъ отъ най-хубавитъ нейни романи: „Еликсиръ Жизни“. Трѣбва много да се съжальява, че тази хубава книга е така эле окастрена въ този преводъ съ цель да се направи „сензационна“ и „авантюристична“. Измежду най-известнитъ нейни романи трѣбва да се посочатъ: „Еликсиръ Жизни“, „Маги“, „Гнѣвъ Божий“, „Смъртъ планетъ“, „Законодатели“ — тѣзи петъ тома образуватъ една пенталогия; „Два сфинкса“ — 2 тома, „Во власти прошлаго“, „Паутины“, „Немезида“, „Грозный призракъ“, „Въ шотландскомъ замке“, „Изъ царства тмы“ — последнитъ три образуватъ една друга трилогия; „Царица Хатасу“ и „Чародѣй Мемфиса“, „Заговоръ“, „Вампиръ“, „Болотный цвѣтокъ“, „Въ иномъ мирѣ“, „На сосѣдней планетѣ“ и др.*) Цельта на тѣзи страници не е да се прави разборъ на безчетния брой съчинения на Крижановска, но да се засегнатъ характернитъ основни елементи, залегнали въ нейната творба. И тъкмо тукъ е трудна задачата, защото, едва ли не, трѣбва да се направи прегледъ на цѣлото окултно познание.

Обектитъ, съ които си служи Крижановска, сж предимно въ връзка съ древността — съ стария Египетъ, Римъ или Индия, по историята на които тя безсъмнение има много голѣми интелектуаленъ багажъ. За нейни обекти служатъ сжщо и легенди и архиви изъ срѣднитъ вѣкове, а сжщо и съвременния животъ съ своитъ странни феномени и загадки. Крижановска избира сюжетитъ си главно изъ живота на висшето общество, и въ това безъ съмнение трѣбва да видимъ тънка умисль. Висшата класа представя онази изтънчена частъ отъ човѣшкия родъ, която, освободена отъ гнета на материалнитъ нужди, може свободно да развива своитъ душевни и лични качества, а сжщевременно да даде просторъ и на всички пороци и страсти, които се прикриватъ подъ маската на „благородството“, безнаказаността и високото положение. Тъкмо въ такива срѣди, които могатъ да падатъ и се издигатъ, да изживѣватъ вътрешни терзания следъ престѣпни прояви; срѣди, които вследствие изтънчеността си ставатъ добри проводници на душевни растройства и податливи на „суевѣрия“, именно изъ тѣзи срѣди К. избира своитъ герои. И при повѣчето случаи тѣ винаги възкръсватъ за новъ животъ — въ служене на мъдростта, свѣтлината и доброто на човѣчеството.

Характерното въ нейното творчество е, че тя не умува, тя не дири причинитъ на душевнитъ явления въ суха уморзителна схоластика, както това правятъ много автори или пъкъ да ги облича въ „понятя“, които много малко полза допринасятъ въ живота, както правятъ модернитъ психоаналитици. Тя се ползува направо и свободно отъ неизчерпаемия източникъ на окултното познание и тя тогава само „може“. Сждбата, „случаятъ“, неведомиятъ случай вплива и различва явленията, а окултната наука ни издирва причинитъ въ миналото или на-

*) Всички съчинения на В. И. Крижановска на руски езикъ се доставятъ отъ редакцията на списанието.

стоящото. И освобождението отъ тѣзи гнетящи причини представя началото на пътя къмъ просвѣтление, къмъ новъ животъ въ изучаване пжтекитѣ къмъ съвършенство — на пътя къмъ свръхчовѣка, къмъ великитѣ добродетели.

Две мощни сили се борятъ въ живота — злото и доброто, Богъ и Луциферъ, тъмнината и свѣтлината. Три сили владѣятъ човѣшкия животъ и го ржководятъ въ две различни посоки. Злото вързва хората по между си и ги държи вързани, докато свѣтлината и доброто не изпълнятъ сърдцата имъ. И доброто вързва хората, но тѣзи връзки сж творчески и тикатъ само напредъ къмъ съвършенство. За да се освободимъ отъ оковитѣ на злото, трѣбва да знаемъ причинитѣ му и въ насъ да прозре съзнание. Животътъ е безконеченъ. Тѣлото умира подъ гнета на старостта, болеститѣ и „случаятъ“, но душата, чието вѣчно предназначение е изпълнението Волята на Безкрайния, минава отъ тѣло въ тѣло презъ разнитѣ епохи и времена. Законътъ за прераждането и за кармата, която се явява като резултатъ на злата воля въ насъ, ни вързватъ о нашето минало. И тамъ лежатъ причинитѣ и възможноститѣ за нашето освобождение, за нашия новъ животъ. Сънищата, на които човѣкъ не отдава никакво значение, представятъ единъ указателъ за връзкитѣ на човѣка, за рода на неговата мисълъ, чувства и животъ. Извънъ обикновенитѣ има странни и необясними сънища, които вследствие своето натрапничество обръщатъ вниманието и на най-закоравелия човѣкъ. Отъ този родъ сънища има едни, които се налагатъ на човѣка съ своята прямота — тѣ не се нуждаятъ отъ тълкуване, но отъ правилно обяснение. Най-често човѣкъ трѣбва да види въ тѣхъ отзвука на миналото. Не рѣдко тѣ сж указатели на бждащото. Неумолимиятъ законъ за последствиата ни тика къмъ ликвидация съ миналото и често, много често, миналото се повтаря поради това, че въ насъ нѣмаме просвѣтление. Човѣкъ пада подъ „властта на миналото“ и при такива моменти можемъ да се освободимъ или съ голѣми лични усилия на волята, съзнанието и доброто сърдце, или съ намѣсата на висши сжщества, които иматъ властъ да даватъ насока на живота, да „вързватъ“ и „развързватъ“. Магията, която заема голѣмъ дѣлъ въ творчеството на Крижановска, има за целъ овладяването вътрешнитѣ сили на човѣка, а сжщо и видимитѣ и невидими сили въ природата. Тя представя най-висшето знание, понеже обгръща всичко и издига човѣка до мощенъ и истиненъ творецъ въ живота. Като наука, магията може да се изучава, и пътятъ къмъ нейното пълно усвояване представя безкрайното освобождение на човѣшката душа отъ връзкитѣ на миналото. Магическа сила може да придобие човѣкъ и чрезъ елементарни познания на нѣкои свойства на нѣщата, чрезъ познаване психиката на хората и съ помощта на елементарно дисциплинирана мисълъ. Такива сж всички магьосници, а и несъзнателно-маса обикновени хора. Но природата не се овладява съ малко усилия. Човѣкъ трѣбва да стане абсолютенъ господарь на себе си, за да завладѣе и силитѣ на природата. Тайната на безсмъртието се крие именно въ овладяване законитѣ на живота. Но Крижановска ни изнася и другъ родъ безсмъртни — такива, чиито физически тѣла могатъ да бждатъ преобразени отъ смъртни въ безсмъртни съ помощта на първичната есенция на живота, съ помощта на „еликсирътъ на живота“

— мечтата на алхимията. Възможно ли е съществуването на първичната материя на живота, или възможно ли е синтетичното ѝ добиване? За безграничните познания на Мага това е възможно, но това се явява като бъдеща възможност и на съвремената наука. Откритието на радия и неговите еманации хвърли голѣма свѣтлина върху единството на материята, а заедно съ това и върху възможностите да се открие „философския камък“ или „еликсира на живота“. Върховен идеал на безсмъртния е науката за Бога и Неговото творчество, нейното пълно усвояване. Тогава има пълнота въ смисъла на безсмъртието, тогава безсмъртният е необходимъ въ живота на хората като невидимъ помагачъ и свѣтилникъ. Вещо, въ безкрайния низъ отъ противоречия, страдания, страсти, злоба и просвѣтление Крижановска ни изнася невидимото устройство на човѣка и нѣщата. Тя ни хвърля отъ загадка въ загадка, отъ ужасъ въ ужасъ, отъ изпитание въ изпитание и така създава човѣка на победата, на непоколебимата воля. Злото заема голѣмъ дѣлъ въ живота на хората, може би най-голѣмия дѣлъ. Вицимитѣ и невидимитѣ агенти на злото работятъ постоянно за неговото укрепване. Магията служи еднакво и тѣмъ за овладяването на душиѣ. Но нѣма душа, която да не чувства гнета на тъмнината, макаръ и напълно да се е отдала въ нейна служба. Добрата мисль, мисльта за Бога, за доброто, за свѣтлината, молитвата за насъ самитѣ и за нашитѣ близки сж най-добритѣ срѣдства за освободението отъ злото. Да желаемъ доброто на другитѣ, това значи да мислимъ доброто, и егоизмътъ да отстѣпи мѣстото си на Божественитѣ чувства. Тукъ Крижановска отдава много голѣмо значение на черквата и на кръста като символъ на чистотата и Божествената сила, отъ които бѣгатъ тъмнитѣ сили. Разбира се, това пресилване на нѣщата е лесно обяснимо, като се има предвидъ, че Крижановска е руския и, че православие то е оставило дълбоки корени въ нея, независимо отъ широтата на нейнитѣ космополитни схващания. Пресилени сж нейнитѣ схващания и за нѣкои раси и народи, а сжщо и нейнитѣ пророчески тенденции. Мнението на всѣки непредубеденъ окултистъ, който има непосредственъ опитъ върху нѣщата, е, че нѣма мѣсто, което да е така много посещавано и завладѣно отъ силитѣ на тъмнината, както това е съ черквитѣ и почти съ масата отъ нейнитѣ служители, а сжщо и догмитѣ и клаузитѣ на черковнитѣ религии сж дѣло на тъмнината и неведението. Силитѣ на тъмнината днесъ никакъ не се плашатъ отъ кръста, негли тѣ чрезъ него се укриватъ. А силата на мага е отвѣтре, и тъмнината и злото, се боятъ само отъ свѣтлината и чистосърдечието, сир. добрата воля за Божествена добродетель.

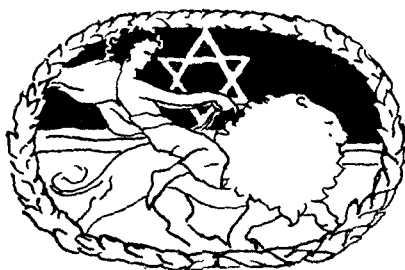
Чрезъ любовта, която Крижановска познава въ всичкитѣ земни форми, тя ни води къмъ познанието на висшата Мждрость. Въ съчиненията ѝ ние намираме любовта на звѣра да сублимира въ търпимо приятелство или чрезъ магьосничество да подържа своитѣ октоподски смукала или пъкъ чрезъ вжтрешно просвѣтление да се обърне въ любовъ къмъ Незримия, Неведомия чрезъ предаване въ служба и изучаване потайната наука за Бога и творенията му. Предъ нищо не се спира любовта на владѣнето, тя мрази до премахване противницитѣ, тя прави безволни чрезъ омагьосване или изкушение любимитѣ, тя внася безсмислие и край, когато любимитѣ по една или друга причина

останатъ хладни и недосегаеми. Колко свѣтла радостъ внася просвѣтлението, че само въ истинското служене на Истината чрезъ добродетелта къмъ ближнитѣ, чрезъ чистосърдечието, чрезъ безкористието има любовь. И любовта тогава подържа другъ духъ, защото тогава любостежанието не е целъ, защото тогава нѣма измѣна, недовѣрие, ревностъ и т. п. Тогава любовта съединява две сили, две сърца въ творчески възходъ, две души въ единение съ Разумността, съ Бога. Любовта е най-различна въ своята форма — тя е преходна, подбудена отъ нѣкакви външни черти и физически интереси; тя е вѣчна, когато носи въ себе си траенъ отпечатъкъ отъ миналото. Колко странни трагедии се разиграватъ въ живота на хората, когато тѣ попаднатъ въ „властта на миналото“! Всичкитѣ измѣни, всичкитѣ злини, които сме направили, всичкитѣ проклетия тегнатъ върху насъ, и ние трудно можемъ да се освободимъ отъ тѣхъ. Страшни астрални чудовища, създадени въ миналото, ни приковаватъ на едно мѣсто, криещи въ себе си отмъщението, дирено презъ вѣковетѣ. И тогава наредъ съ помощта на възвишенитѣ сщщества, необходимо е дълбокото разкаяние, прощението и обичта. Така миналото прави своята голѣма крачка назадъ и бремето, тегнещо върху насъ, пада. Но опрощението трѣбва да бѣде всестранно. Въ живота на хората има толкова случайности и изненадни работи, които не могатъ да намѣрятъ никакво обяснение. Намираме се на прага на голѣмо бедствие или въ ржцетѣ на смъртта и по чудо биваме спасени. Тукъ играятъ много обстоятелства голѣма роль — или нашата мисль къмъ свѣтлината или нашето разкаяние или свѣтлата мисль на нашитѣ приятели и близки или пъкъ намѣсата на агентитѣ на свѣтлината, които вършатъ добро безъ огледъ на лични придобивки. Братята на свѣтлината сж много на тази земя, тѣ иматъ най-висшитѣ сили въ себе си, тѣ сж мждреци — маги. На всѣки зовъ къмъ тѣхъ тѣ се отзоваватъ — просвѣтляватъ и спасяватъ. Но най-голѣма помощъ тѣ даватъ на всички онѣзи, които дълбоко въ душата си се обърнатъ къмъ свѣтлината и съ неизразимо чувство и дълбочина копнѣятъ да се научатъ, какъ да ѝ служатъ — да станатъ носители на великитѣ добродетели.

Кое тика хората къмъ безвѣрие, къмъ приомитѣ на злото, на сатанизма? Никой въ безкрая на живота не е станалъ сатанистъ отъ само себе си. Нуждата, която е най-лошиятъ съветникъ, недоволството отъ безучастността на другитѣ къмъ страданията, стремежътъ къмъ удоволствията, поклонението предъ тѣхъ като предъ богове, всичко това прави отъ човѣка сатанистъ. Недоволството и себелюбието сж създали отъ едно свѣтло безплътно сщщество самия Луциферъ; колко повече слабитѣ земни сщщества можемъ да попаднемъ въ ноктитѣ на тъмнината. Умраза, отмъщение, убийства, самоубийства, злорадство сж дѣло на сатанизма. Защото Молохъ, Сатанъ и тѣхнитѣ агенти се хранятъ само съ кръвь и злоба! Но доброто и свѣтлината нѣматъ край, тѣ проникватъ и въ дѣното на ада, за да се отзоватъ на нечий стонъ, стигналъ до тѣхнитѣ уши. А ние хората не вѣрваме въ Бога, защото Той не ни помага, защото Той е нѣмъ на нашия страдалчески зовъ! А ние не виждаме, че сърдцата ни тѣнатъ въ злоба, че очитѣ ни горятъ за кръвь и мъсь, че главата ни никога не ражда свѣтла, добра

мисъл!... Една добра мисъл, едно чисто чувство, и нѣма да закѣнемъ да доловимъ отзвука на Бога.

Своитѣ герои Крижановска не описва надълго, тя дава само характернитѣ черти, които сж въ пряма връзка съ тѣхното вътрешно естество. А това ни говори много добре за тѣхното владение на дивинатоарното изкуство. Писателитѣ долавятъ по интуиция характеритѣ, но Крижановска ги вижда направо и ни ги дава съ най-типичното. Вътрешниятъ животъ е даденъ съ тѣнкостъ и разбиране. Въ нея нѣма объркани и трудноразбираеми понятия на сухоглождещи философии. Всичко е живо въ творбата ѝ. Легендата става действителностъ и въ всичката си отвлеченостъ правдива. Вѣковетѣ на историята изчезватъ предъ нея — стариятъ Египетъ, Римъ, Индия, срѣдновѣковието, днесъ, това всичко сме ние, ние живѣемъ заедно съ него. Сложността на окултното познание у нея придобива истинския си образъ на спасителъ, вдѣхновителъ, на факелъ за обикновения отруденъ човѣкъ. Смѣшно би било да мислимъ, че бихме станали маги, когато прочетемъ Крижановска. Но тя непременно ще събуди у насъ стремежъ къмъ добро, къмъ знанието, къмъ свѣтлината, къмъ хубавото и възвишеното. Крижановска съ майсторство дига завесата на туй, на което ние не обръщаме внимание и отминаваме съ пренебрѣжение и научна високомѣрностъ. Тя събужда въ насъ съвестята, чувството къмъ красивото и великото, разкрива ни безчетнитѣ възможности на новото знание за работа и добро. Никой, който я е челъ, нѣма да забрави великитѣ беседи на мъдростъ, съвестъ и свѣтлина, изказани чрезъ устата на Ебрамара, Дахиръ, Супрамати, Нара, Аменхотепъ, Джералдъ, Веджага-Сингъ, ако щете още на Нараяна и Елецки, чрезъ устата на Учителитѣ на свѣтлината и доброто. А за ученицитѣ на окултизма има и много знание, излизащо отъ устата на агентитѣ на мрака — Ванъ деръ Холмъ, Уриелъ, Таадаръ.

Тази вечер азъ ще се помоля пакъ да науча оная малка дума, съ която се повдигнахъ леко надъ градината. Майко, ако видишъ, че се усмихвамъ въ снѣя, не ме събуждай.

Лека нощъ

Когато бѣхъ дете и моята майка ми кажеше лека нощъ, искахъ да заплача отъ умиление, а щомъ нейната ржка помилваше косата ми, азъ усещахъ вече на очитѣ си омайващата сладостъ на снѣя.

Никога не можехъ да заспя, до като не чуехъ тоя кроткъ гласъ, до като не се докоснеше ржката съ топлата милувка. Тѣ ми носѣха нѣщо, което никой другъ не можеше да ми даде.

Когато майка ми, заета съ своитѣ грижи, не идваше при мене, тогава моята възглавничка бѣше мокра отъ сълзи. . .

И сега азъ диря да ме помилва ржката на Великата Майка. И сега, когато усетя кроткитѣ ѝ стѣпки отъ всемира, искамъ да се разплача отъ умиление, а щомъ тя сложи ржката си на пламналото ми чело, азъ се стопявамъ въ ритѣма на нейното велико сърдце.

Има дни въ живота ми, когато тя не идва при мене. Има вечери, когато азъ слагамъ морна глава безъ нейното кротко „лека нощъ!“ Тогава моята възглавница е мокра отъ сълзи. Азъ плача въ хладната самота на тая нощъ и чакамъ, вслушвамъ се, както тогава, когато бѣхъ дете. . .

* * * * *

Бо-Иинъ-Ра

Книга за живия Богъ и Книга за човѣка

Бо-Иинъ-Ра — едно странно, екзотично име. То самò буди интересъ, ако човѣкъ малко отъ малко разбира отъ съчетанието на звуковетѣ. Екзотично име, и всѣки е въ трепетъ, защото не сж малко имената на всички синове на земята, родили се въ изтока, които сж осветявали пжтя на човѣчеството къмъ възходъ. Мигаръ и името на великия измежду великитѣ — Йеосуа Аноцри (Исусъ отъ Назаретъ) не е сжщо екзотично! И цѣлъ свѣтъ е свикналъ отъ екзотичнитѣ имена да очаква и дѣло и проява въ връзка или съ пжтя на Истината или съ душата изобщо.

Бо-Иинъ-Ра — тѣлесенъ синъ на запада — е единъ вестител на най-сжщественото въ живота, на Праосновата, въ чието единство живѣятъ всички души, пжтътъ къмъ която се намира само когато всѣки създаде въ себе си своя Богъ. Да знаешъ, какъ да вървишъ въ пжтя къмъ себенамиране, да напжти, да хвърли свѣтлина въ пжтя на живота, въ пжтя на оная, които въ сурова вжтрешна борба намиратъ своя Богъ — това е Бо-Иинъ-Ра — човѣкъ и учение. Той е човѣкъ, който е намѣрилъ и създалъ Бога въ себе си — той е членъ на Всемирното Бѣло Братство. И не е необходимо да ни каже той самъ, че е натоваренъ отъ Великитѣ Братя да дръпне завесата за зем-

нитъ люде въ пѣтя къмъ себе си — къмъ истината, Бога — това може да го види всѣки, чието съзнание не е затъмнено отъ догмитъ и нормитъ на каквото и да било учение, религия, наука или философия.

Има автори, които дирятъ сюжети, за да пишатъ, други пѣкъ, които биха желали да напѣтятъ човѣка, се ровятъ въ древни книги и ни изнасятъ ценности въ видъ на сухи кости, и тѣ оставатъ като нѣщо далечно, чуждо за живота на хората. Такива сж всички днешни религии, религиозни наставници, секти и пр. Бо-Йинъ-Ра е отъ онѣзи писатели, които не сж си турили за целъ да служатъ на никаква кариера, религия и т. п. — той пише за Духа, за човѣка, за Бога на езика на всички вѣкове. Затова неговото слово е живо, тихо, но възпламеняващо, меко, но свѣтящо.

Бо-Йинъ-Ра, — безразлично той или учение, се яви въ време на голѣма нужда отъ свѣтлина въ живота. Известенъ стана непосредствено следъ свѣтовната война. Въ България се зачете отъ много тѣсенъ кржгъ хора на немски езикъ, на който сж написани оригиналитъ на книгитъ, едва къмъ двадесетъ и четвъртата година отъ нашия вѣкъ. Сп. „Житно зърно“ помѣсти въ редъ годишнини нѣкои глави отъ неговитъ книги. Така, както Бо-Йинъ-Ра е познатъ въ Германия, ние имаме възможность тепърва да го опознаемъ благодарение хубавия преводъ на три измежду най-хубавитъ му книги, съставляващи сами за себе си нѣщо отдѣлно и вкупомъ нѣщо цѣло. Две отъ тия книги вече видѣха бѣлъ свѣтъ на хубавъ български езикъ — Книга за живия Богъ и Книга за човѣка*).

Едва ли не би дирилъ всѣки, подъ заглавието на първата книга катехизисъ на нѣкакво вѣрую. Бо-Йинъ-Ра е далечъ отъ подобна мисълъ. Той знае, че катехизиситъ и формитъ сковаватъ; той знае, че живото има нужда отъ растене, има нужда отъ истинска свѣтлина, влага и топлота. И той посвещава книгата си на всички ония, които въ вжтрешна борба дирятъ да намѣрятъ своя Богъ. Книга за живия Богъ е едно отъ най-свѣтлиитъ кратки изложения на пѣтя къмъ себе си, къмъ Бога, който намѣренъ въ насъ дава великата творческа мощъ въ ржката на човѣка.

Излишно е да излагамъ съдържанието на Книга за живия Богъ. Тя трѣбва да се прочете и да стане собствено естество на човѣка. И който я е прочелъ, въ ушитъ му никога не преставатъ да звучатъ словата на великата мждростъ на живота. Който е прочелъ тази книга, той намира великитъ живи устои на своята собствена сжщность, той разбира, че цельта и смисъла на живота е въ намиране на своя Богъ, въ неговото пълно чувствуване въ всѣки членъ на собственото ни естество — този Богъ въ насъ, който ни отваря очитъ да го видимъ въ всичко друго. Богъ никога не може да ни помогне, ако ние не намѣримъ Великия Помагачъ въ насъ самитъ. Това е най-сжщественото и единствено сжществено. По пѣтя къмъ насъ самитъ е необходима

*) Следнитъ сж най-важнитъ книги, излѣзли на немски подъ перото на Бо-Йинъ-Ра: Книга за живия Богъ, Книга за човѣка, Книга за отвѣдния свѣтъ, Книга за Царското Изкуство, Книга на разговоритъ, Книга за шастieto, Тайното, Книга за Любовта, Книга за утѣхата, Псалми, Царството на Царствата, Повече свѣтлина, Мистерията на Голгота, Окултни гатанки, Култова магия и митъ, Искри, Думитъ на живота, Духъ и форма, Мждростъта на Иоанна, Великата цель, Възкресение, Молитва, Свѣтъ къмъ Бога, Пѣтятъ къмъ Бога, Брактъ и Свѣтове — представяща една редица космични обрзи.

голѣма свѣтлина за нашето естество, за естеството на всичко съществуващо и което ни заобикаля, за нашата мисъл, чувство и воля. Нека не забравимъ! — **въ пѣтя** човѣкъ трѣбва да върви свободенъ отъ манията за свѣтийство, по-голѣма сила има този, който като падне, може да стане и да продължи. Въ пѣтя е необходимо проникновение отъ истината въ живота, която винаги подкрепя волята за творчество. Въ пѣтя е необходимъ не разумътъ ча разнищването на днешния човѣкъ, но сърцето — туптящиятъ барометъръ на живота. Никога мѣсто на умразата, винаги обзети отъ Любовта!

Книга за живия Богъ е единъ синтезъ на пѣтя къмъ върховна мощъ чрезъ себенамиране. Тоя, който върви по него, трѣбва винаги да има високо вдигната глава, като човѣкъ неслагащъ оржие предъ никаква спѣнка, като човѣкъ, когото не може нищо да сломи. Защото той не е самъ, но въ неразривна връзка съ всички свѣтове на свѣтлината, кждето е предизвикалъ трептение съ своя животъ, съ своето дѣло къмъ единствено важното — себесъграждане. Книга за живия Богъ е книга за воля къмъ дейность.

Книга за човѣка. Ако Книга за живия Богъ ни дава пълния смисълъ на нашия земенъ животъ въ себенамиране, то Книга за човѣка ни разкрива пѣтя къмъ правилень, добъръ и щастливъ животъ въ двойствения образъ на човѣка — мъжъ-жена, които трѣбва да се обединятъ и сж обединени въ едно въ „Чистия Духъ“. Книга за човѣка ни разкрива истината за естеството на Човѣка като „Чистъ Духъ“, който по законитѣ на поляризацията въ по-нисшитѣ свѣтове се раздѣля на мъжъ и жена, и пѣтекигѣ, по които може да се достигне съвършенството — чрезъ пълнота въ полюситѣ въ духовния свѣтъ.

Гатанката на мъжа и жената, тайната на тѣхното битие, взаимоотношения, пѣть и животъ, тайната на брака придобиватъ освѣтление отъ гледното поле на единъ посветень. Великата идея за ново човѣчество увенчава тази книга съ ореола на безсмъртието. Въ тази книга има нѣща, мисли и положения, които не всѣкому биха допаднали, но всичко това е истина и действителность. Всичко това може да помогне всѣкому въ пѣтя къмъ самия себе си.

Книга за човѣка идва да ни освободи отъ заблудата на нашата вѣра само въ външния свѣтъ, който постоянно се руши и винаги ни хвърля въ теготи и вѣчни изненади. Тя ни посочва ония устои, които криятъ въ себе си вечность и щастие.

* * *

Бо-Йинъ-Ра не е човѣкътъ на ограничението, неговото слово се лѣе и се забива въ сърцето и съзнанието на човѣка. Неговата вѣра е творческа и революционна, всички кумири и идоли падатъ предъ неговото живо слово. Той не е мистикъ, защото той не притежава мигове на вдъхновение и ужасъ — той прониква въ нѣщата презъ всички времена, той живѣе въ свѣта на Истината и Духа. Той не създава школа, но цели да издигне човѣка, да му посочи пѣтя.

Бо-Йинъ-Ра и неговото дѣло могатъ да се опредѣлятъ като творческа Апология на Чистия Духъ.

Бо-Йинъ-Ра на български — това е несмѣтно богатство.

Ели.

Еделвайсъ

1. ДО КАТО човѣкъ се предъ Бога смирява,
на своята трапеза Господъ го зове.
До когато слънцето земята огрѣва
и на нея зрѣятъ чудни плодове —
красивъ е живота, въ подвигъ те зове.
Излѣзъ на открито, погледни звѣздитѣ,
взри се надалече въ синьото небе
и като мждреца — въ пѣтя на душитѣ
ти прозри съ свещена мисль и сърдце.
Пожелай на другитѣ подкрепа —
пѣтници въ житейскитѣ вълни
да прозрятъ смъртъта и своята мжка слѣпа;
И доволенъ пакъ по пѣтя отмини.

*

2. ОБЛЕЧЕНЪ въ образа човѣшки
на пѣтъ далеченъ ме прати
и въ моитѣ хиляди погрѣшки
лицето ти се не смути.
ТИ каза: „Пакъ ме потърси,
когато спрешъ на пѣтя снѣженъ,
по който нѣма вечъ следи“.
Гласа ти пакъ дочувамъ неженъ:
„Стани, праха си отърси“.
Далечна си и вѣчно близка
И съ погледъ буденъ надъ своя синъ.
Когато скръбъ сърдце ни потиска.
И въ скръбъта азъ зная, че не съмъ саминъ

* * * * *

Т.

Планинари

1. Тѣ Нея търсятъ. Среccнахъ ги въ планината.
Следъ дълго търсене изъ цѣлия градъ, тѣ тукъ дошли сж за-
радъ Нея. Тя въ града е съ други образъ, тукъ — съсь другъ. Тѣ град-
ския ѝ образъ знаятъ, него търсятъ. Тѣ никакъ и не подозиратъ, че
тукашниятъ е по-красивъ, че по красота далечъ съ градския не може се
сравни!

А Тя, по-блестяща отъ слънчевъ лжчъ, очаква ги по върховетѣ.
На всѣкиго отдѣлно се усмихва, протяга сестрински ржце, и тихо всѣ-
киму нашепва: „Азъ сжщата съмъ въ града и тука. Тукъ съмъ въ
друга образъ! На Васъ азъ искахъ по-красивъ отъ градския си об-
разъ да покажа, за туй избѣгахъ отъ града за васъ“.

„Тукъ виждате Ме въ тоя образъ блестящъ отъ красота. И по-красивъ, и по-блестящъ за васъ приготвенъ имамъ. Образа на Любовта безкрайно форми има, а тѣ — преливатъ се огъ красота въ красота. А тази красота на васъ Азъ ще открия. Само за красивата човѣшка душа създадена е красотата, и — за твойта търсеца душа“.

Тѣ Нея търсятъ — Любовта. Срегнахъ ги горе въ планината.

2. Планинецо! Какво открилъ си въ планината? Обгорѣлъ си, изподранъ, а пламъкъ нѣкакъвъ блести ти въ очитѣ. Съкровище ли нѣкакво откри ти подъ скалитѣ, или се радвашъ на изминатъ пжтъ?

Планинецо, открий ми тази тайна! Ти свѣтишъ изподъ обгорѣлото лице. Открий ми я!

— Срегнахъ тамъ горе Любовта. На връхъ единъ бѣхъ спрѣлъ замисленъ. Замисленъ за суетата въвъ града, за туй, че смисълъ нѣма въвъ живота, че нѣма цель. Предъ менъ красиво отворила се бѣше планината но красотата азъ не виждахъ.

— Изведнѣжъ предъ менъ застана Любовта. Съ неземна нежностъ хвана Тя ржце ми, отвори ми очитѣ. — И нови минове предъ мене се разкриха, и красота неизразима. Видѣхъ, че смисълъ има въ живота и цель велика.

— Туй съкровище открихъ азъ въ планината.

— Срегнахъ тамъ горе Любовта.

* * * * *

КНИГОПИСЪ

Вехтото премина (4. томъ отъ 9 серия отъ беседитѣ на Учителя). Съдържание: Вехтото премина, Двама синове, Робъ и синъ, Изостаналитѣ укрухи. Сто пенязи, Ще ви се аде, Що искате? Благо и леко, Две думи, Дойде на себе си, Ще оздравѣе. Стр. 314. Цена 50 лева. Доставка се отъ Жечо Панайотовъ, ул. Опълченска 66 — София.

Днешното човѣчество преминава презъ една криза, която говори, че сме на границата между две епохи. Ако погледнемъ историята, ще видимъ, че винаги въ такива случаи човѣчеството преминава презъ такава криза. Днешнитѣ мѣрки, които се взематъ противъ кризата, засягатъ само последствиата, резултатитѣ, а не дълбокитѣ ѣ причини, и затова си оставатъ неефикасни. А само познаването на дълбокитѣ ѣ причини може да ни посочи истинскитѣ мѣрки за излизането отъ нея. Горнитѣ беседи хвърлятъ свѣтлина върху всички въпроси на живота, изхождайки отъ едно изучаване на реалнитѣ основи на живота. И затова тѣзи беседи вливатъ радостъ, надежда, вѣра въ възвишенитѣ сили, които работятъ въ човѣка и въ цѣлокупния животъ.

La loi suprême (френски преводъ на „Великия законъ“). Цена 15 лева. Доставка се отъ Жечо Панайотовъ, ул. Опълченска 66, — София. Основната идея, която се изтъква въ тая беседа е: всичко онова, което ни пълни съ ентузиазъмъ предъ красотитѣ на природата; всичко онова, което ни подбужда да се стремимъ къмъ възвишеното, благородното, — това е божественото въ насъ. То е изтъкано отъ лю-

бовь. Тя е истинската основа на живота. Великият живот е въ насъ, но ние още не сме го проявили. Любовта е единственото богатство. Тя е всичко. Въ нея е истинския животъ; въ нея е смисъла на живота.

„Дванадесетъ баби“ отъ Олга Славчева. Като четешъ „Дванадесетъ баби“, изпитвашъ сжщото чувство, както кога ядешъ прѣсень, току-що изваденъ отъ пещъта опеченъ селски хлѣбъ. Наистина този хлѣбъ е черъ, малко горчивъ и кората му е тукъ-таме напукана — като ржцетъ на ония, що сж орали земята и посѣли зърното — да поникне, да порасте и узрѣе, на хлѣбъ да стане, мало и голѣмо да нахрани. Черенъ е, но е отъ прѣсно брашно и като го разчупишъ, лѣхва те дѣха на хлѣбородната земя.

Ония, които обичатъ лѣскавитъ отгоре, бѣли като памукъ хлѣбове на градскитъ фурни, надали ще имъ хареса тоя черенъ хлѣбъ. Но на тия, у които е запазенъ усета за здравъ хлѣбъ, месенъ отъ здравитъ, пѣргави ржце на млада невеста — този хлѣбъ ще имъ се ослади.

„Дѣдо“ и „баба“ у българския народъ сж колкото любими, толкова и почетни названия. Когото народа тачи и го счита свой, не го нарича „господинъ“, кога остарѣе, а го зове „дѣдо“ и той го приобщава къмъ своя духъ. „Баба“ — това е символъ на родовия опитъ, съхраняванъ отъ жената. „Бабата“ е веща жена: тя познава тайнитъ на домашното огнище, на майчинството, тя знае, какъ се отглежда и съхранява живота: за туй „Бабата“ знае всѣкакви билки и лѣкове. Въ книгата на Олга Славчева, стихотворението „12 баби“ е едно отъ най-хубавитъ. Ако преминемъ презъ анекдотичната страна на сюжета, ние ще се докоснемъ до вътрешния, психологичния му смисълъ: Когато „докторътъ“ — интелектътъ, развиващата се експериментираща наука, неулегналиятъ опитъ се окаже безпомощенъ, човѣкъ трѣбва да слѣзе въ глѣбинитъ на подсъзнанието, да почерпи отъ тамъ нѣкои здрави, скрити подъ кората на суевѣрието истини, силни, пѣрвични като вѣрата и точни като истинката.

Най-ценното у Олга Славчева е, че пише като народенъ пѣвецъ. Не като нѣкой модеренъ поетъ съ градска отхрана, който само облича стихотворенията си въ „народна носия“, а въ народенъ духъ. Тя носи у себе си този езикъ, тия образи, това чувство за живота — то блика отъ нея. И ако не бѣха нѣкои рѣзко звучащи провинциализми, нѣкой твърде „шопски“ акцентувани думи, езикътъ ѝ щѣше да бжде напълно издържанъ. Но това сж „пукнатини“ по кората на хлѣба.

Може да се каже безъ преувеличение, че „Дванадесетъ баби“ е една отъ най-хубавитъ стихотворни сбирки въ нашата литература, написана въ народенъ духъ.

Черна като земята отвънъ, отъ стиховетъ на „12 баби“ расте златната пшеница на скритата народна мъдростъ.

Затова съмъ чувалъ нѣкои отъ сюжетитъ на „12 баби“ като илюстриращи примѣри изъ устата на единъ мъдрецъ.

2.

Майнъ Ру: „Кръстопжъ“. Бисерна огърлица отъ нови мисли за новия човѣкъ на свѣтло бждеще, която всѣки трѣбва да окачи на врата си!

Вдѣхновена пѣсень на душата, която въ обятията на Рила, при

красивитѣ Рилски езера, слуша Божия гласъ — на Учителя — не вѣнъ, а вжтре въ себе си!

Победата на душата, която е минала единъ тежъкъ изпитъ и е озарена отъ любовъ и свѣтлина.

Съ Христа, повесть за народа отъ Люб. Лулчевъ. По силата на благороднитѣ и чисти чувства на обичъ и Любовь, които предава, тази повесть може да се сравни само съ Чичо Томовата колѣба. И такава голѣма роля ще изиграе. Защото дошло е време народътъ да се освободи отъ Египетското робство на лъжи, насилия, невежество, егоизъмъ и да влѣзе въ страната на Ханаанъ, кждето Истина, Мждрость и Любовь царуватъ.

Когато се запали свещениятъ огнь на великата Любовь и бликнатъ сълзитѣ на разкаяние и радостъ — разкаяние отъ низкото и порочното, а радостъ — задето се открива новъ пътъ — съ Христа, който се ражда въ насъ — тогава смѣло можемъ да кажемъ, че ние сме предъ прага на ново освобождение, истинско освобождение. Когато почнете да четете тази книга, вие не можете да я оставите и много пъти вашето сърдце ще се крпи въ сълзитѣ, които омиватъ и възраждатъ. Едно истинско художествено творение, издържано въ всѣко отношение, заслужава да се разпространи най-широко, особено всрѣдъ учащитѣ се, за които е поставена специална цена 10 лева. Книгата е 162 стр. и струва иначе 30 лева.

Волите животине. № 8 отъ вегетариянската библиотека. Уредникъ Живоинъ Костичъ. Издание на вегетариянското дружество „Левъ Толстой“ въ Бѣлградъ. Цена 10 динара. Тая книга съдържа редъ разкази отъ Левъ Толстой, Маминъ Сибирякъ, Тургеневъ, Томсонъ, Живоинъ Костичъ и др. Духътъ, който прониква всички тѣзи разкази, е единъ: Любовь къмъ животнитѣ! Нѣкои отъ тѣзи разкази сж изъ живота на ловци, които следъ нѣкои покъртителни преживявания сж се отказвали за винаги отъ ловъ. Нѣкои разкази сж съ вегетариянска или въздържателна тенденция.

Много се радваме за усиляването на вегетариянското движение въ Югославия; много се радваме, че новитѣ свободни духовни течения се усилятъ у нашата съседка. Тѣ сж именно залогътъ за красиво бъдеще на всѣка страна.

Защо вѣрвамъ въ безсмъртието на човѣка отъ съръ Оливеръ Лоджъ, съ кратка биография и портретъ на автора. Доставка се отъ Сава Калименовъ, Севлиево, стр. 124, цена 30 лева. Съдържание: Съръ Оливеръ Лоджъ — Уводъ, Погледъ върху живота и духа въ вселената, Седемтъ заключения, Психичнитѣ изследвания, Изложение на нѣколко психични феномени: ясновидство, предсказания, психометрия, съобщения съ мъртви, оракули, Начини на съобщения съ мъртвитѣ или медиумизъмъ, Ще можемъ ли да влизаме въ съобщения съ мъртвитѣ. Перспективи, Резюме.

Препоръчваме я на читателитѣ си. Все повече и повече представителитѣ на официалната наука идватъ до окултнитѣ истини. Такъвъ е напр. проф. Хансъ Дришъ, виденъ нѣмски зоологъ. Върху него ще се спремъ въ следната книжка.

Отъ редакцията. Поради липса на мѣсто отдѣлътъ „Вести“ остава за идущия брой.

L'AUGUSTE MESSAGE

Chaque être sent en lui la tendance naturelle de trouver sa place et les conditions dans lesquelles il peut se développer et se produire. C'est le processus intérieur naturel. On pourrait l'appeler le processus divin. Mais pour atteindre le but, nous devons savoir qu'il existe une science dont nous devons nous occuper à tout prix afin de pouvoir arriver à posséder la „Vie“; tout le reste est passager et ne nous mène à rien. La vie tout entière doit être transformée sur la base de cette haute science divine, ce qui veut dire, en termes très simples, que nous devons exprimer le „divin“ par des pensées justes, par des sentiments et des actes harmonisant avec ces pures aspirations intérieures; car c'est dans les pensées, dans les désires privés de vie, s'écartant donc des lois de la Nature vivante qu'il faut chercher la cause de tous les malheurs de l'homme. C'est à cela également qu'il faut attribuer la vieillesse prématurée. L'homme qui pense, sent et agit d'après cette sûre indication intérieure reste toujours jeune, frais et dispos.

L'homme a besoin de plus de lumière. Cette haute science nous apprendra les lois de la „vie“ et nous aurons alors comme point d'appui une tout autre philosophie; notre conception de la vie différera totalement de celle d'aujourd'hui. Nous défendons, nous recommandons les idées, les sentiments et les actions capables de nous donner la véritable Vie. La „vie“ est l'expression de la haute Raison qui pénètre tout ce qui existe. Il n'y a de „vie“ que là où se trouve cette Raison: la „vie“ est une preuve de sa présence. La vie est l'expression de „quelque chose“; derrière la vie il y a „quelque chose d'inaccessible“ dont l'esprit humain n'a pas même l'idée. Les savants nous ont donné différentes définitions de la vie: mais aucune de ces définitions ne correspond à la réalité, vu que la vie est un résultat, et il n'est possible d'apprécier un résultat à sa juste valeur que si l'on connaît la source dont il découle.

La vie donne naissance en même temps à l'existence et à la mort. Lorsque la Vie s'aperçoit un jour qu'une forme humaine ne répond plus à ses exigences, elle la rappelle à sa fabrique pour la remettre au point; — c'est ce qu'on appelle la mort — et lorsqu'elle est de nouveau apte à vivre, l'homme naît.

La vie aspire à la joie suprême, au sublime amour, à l'éternelle vérité, à la vraie liberté. La vie est la manifestation la plus rationnelle. Aussi la vie est-elle la beauté même. Nous avons rendu notre vie malheureuse; cependant la vie est la plus belle des distractions. Il faut maintenant que cette nouvelle idée domine en nous: le monde est beau! Et si vous le méprisez dans ses manifestations, vous vous révoltez contre la loi divine. Nous devons donc apprécier la vie; nous devons être reconnaissants. Lorsque vous voyez un arbre, réjouissez vous, laissez tressaillir votre coeur: quelque chose de rationnel, quelque chose de très élevé se manifeste en lui. Et ce quelque chose de grand qui se manifeste en vous et ce quelque chose de grand qui se manifeste dans l'arbre est identiquement la même chose. L'arbre vous dira: „Rendez-moi un service,“ Vous arroserez l'arbre et il faut que vous vous sentiez heureux de l'avoir arrosé. Si vous n'êtes pas en état de venir en aide à un arbre ou à une mouche qui se noie, comment viendrez-vous en aide à un homme?

Lorsque vous apercevez une étoile, saluez-la. Si vous voyez un cheval, un arbre, saluez-les. Chaque arbre est sacré car les forces raisonnables de la nature l'ont créé et les hommes se nourrissent de son fruit. Chaque animal est sacré vu qu'il est l'oeuvre des forces raisonnables de la nature. Nous nous imaginons que nous pouvons faire ce qui nous plaît, que nous pouvons nous comporter à l'égard des gens, des animaux et des plantes comme bon nous semble. Non! dans la culture de l'avenir, l'éducation de soi-même sera de rigueur. Nous disons: „cet arbre ou cet homme ne vaut pas grand'chose“. Non! ne parlez pas ainsi et n'oubliez pas que la haute Raison, que ce quelque chose d'Auguste qui pénètre toute la création vit et agit aussi en eux.

La „vie“ contient toutes les forces les plus puissantes et il n'y a pas d'obstacle qu'elle ne puisse surmonter. Ce qui est derrière la vie, nous pouvons l'appeler l'Amour. La vie provient de l'Amour. Cependant le mot Amour ne nous indique que jusqu'à un certain point la voie par laquelle vient la vie. Nous ne comprenons pas le mot Amour. Si les hommes le comprenaient, s'ils en saisissaient toute la force, ils brûleraient soudain d'un feu intérieur en l'entendant, ils seraient environnés d'une aura de lumière. Le jour où il pourra brûler de ce feu, l'homme ne sera plus le vieillard d'aujourd'hui; il aura acquis la jeunesse éternelle.

Les êtres avancés sont forts, puissants en raison même de leur amour, et leur amour est si fort que notre organisme ne serait pas en état de le supporter. Derrière toutes les forces naturelles se trouvent des êtres pleins de raison. Chaque rayon de soleil, par exemple, qui nous arrive chaud et clair, est une lettre d'amour que de grands êtres nous envoient. Nous recevons continuellement de telles missives, mais malgré cela nous ne faisons que plaindre et nous répétons à qui veut l'entendre que nous sommes malheureux. Ce n'est pourtant pas exact. Sur la terre il n'y a pas d'être plus heureux que l'homme. Nous entendons par là que tout lui est possible puisque la Raison même travaille en lui. Mais du moment que l'homme commence à ne vivre que pour lui, du moment qu'il s'isole du Tout, le mal apparaît. Voilà pourquoi l'ordre actuel des choses n'est pas rationnel. Si les branches et les feuilles ne vivent que pour elles-mêmes, elles périront sans nul doute ainsi que l'arbre tout entier, Les racines, les branches, les feuilles et les fleurs vivront d'abord pour les autres et ensuite pour elles-mêmes. Nous devons premièrement vivre pour le Tout, pour ce quelque chose d'infiniment raisonnable qui est à la base de toute l'existence; c'est de cela que dépend notre bonheur. Il faut avant tout que l'homme reconnaisse cette haute Raison, ce quelque chose d'infiniment grand qui existe en lui; il faut qu'il ait conscience de cette magnifique vie intérieure qui se trouve au plus profond de son être. S'il n'est pas capable de constater ce fait, il vieillira avant l'âge et ne représentera jamais qu'un vieillard décrépité. Et vraiment, si au milieu des plus furieuses tempêtes, au sein des plus cruelles agitations, il peut pénétrer tout au fond de son être, ne se trouvera-t-il pas tout à coup dans un monde de paix, de joie, d'amour et d'harmonie? Dans un tel moment, il est entré dans ce monde d'harmonie qui pénètre la nature tout entière et qui vit dans les profondeurs de son être. Et c'est ce monde précisément que nous devons faire paraître aujourd'hui, c'est ce monde qui doit se manifester.

Chaque homme a la compréhension intérieure de ce qui est sublime et hautement rationnel: c'est le précieux attribut de son âme. Soyons fi-

dèles à cette voix intérieure qui nous guide. Il n'y a de réel au monde que cette Raison suprême, c'est-à-dire ce qui élève l'homme, qui le grandit, ce qui réunit en soi toute la création, ce qui ouvre les âmes et les unit pour n'en faire qu'une magnifique unité.

L'amour est l'expression de la loi de l'unité, cette loi qui est à la base de tout ce qui existe. Et celui par qui l'amour peut se transmettre comme par un pur et clair conduit sent en lui cette union de tous les êtres. Nous devons tous passer par ce centre mystique de l'amour afin de grandir. La vie ne peut pas s'exprimer sans l'amour. La chaleur est nécessaire au développement des plantes. Les connaissances que nous possédons, la vie que nous manifestons, nous devons tout à l'amour de ces puissances raisonnables qui sont au-dessus de nous. Et si nos rapports avec le Tout, si nos rapports avec la Raison souveraine sont corrects et réguliers, ils rendront également corrects et réguliers nos rapports avec tous les êtres. C'est l'idée fondamentale de la nouvelle culture.

Voilà pourquoi il est nécessaire que nous résolvions cette question capitale: nos rapports avec la Cause première, avec l'Amour. Et vous n'avez rien compris si vous ne reconnaissez pas en chaque animal, en chaque plante, en chaque pierre la Raison suprême qui pénètre tout. C'est en ce sens que le Christ a dit: „Ne méprisez aucun de ces petits car leurs anges considèrent la face de Dieu;“ ce qui signifie qu'il faut tenir en haute estime l'élément divin qui agit en eux. Ils vivent sur la terre mais quelque chose d'auguste, de divin demeure en eux. Si vous ignorez ce petit, vous vous attirerez peut-être des souffrances car un grand principe est derrière lui. Et si nous ne pouvons pas découvrir dans une âme humaine ce quelque chose d'auguste qui s'y trouve caché, quels rapports pourrons — nous avoir avec elle?

Quand l'homme aura résolu cette question capitale, il „vivra“; la mort n'aura plus d'empire sur lui. Toutes ses pensées, tous ses sentiments négatifs disparaîtront. Il se sentira fort, puissant: tous ses désirs se réaliseront. Si son ciel a été sombre, il s'éclaircira. Le soleil luira pour lui. Il luira, car l'homme arrivé à cet état s'élèvera si haut qu'il le verra toujours.

Toutes les souffrances qui ne tarderont pas à fondre sur le monde sont dues au manque d'amour qu'on remarque en tous lieux. Et le Christ dit: „J'ai trouvé le moyen de remédier au mal. Allez et dites à mes disciples que le problème est résolu“. La solution se trouve dans cette force cachée à l'intérieur de chaque homme et qui doit paraître à la lumière du jour: l'heure du réveil de la raison même en nous a enfin sonné. Et alors nous serons dans la joie; mais ce ne sera pas la joie habituelle. Ce sera une joie toute de bonté et exempte de contradictions. Celui dont l'âme palpite de cette joie est semblable aux rayons du soleil: le soleil sourit en voyant un moucheron, un lièvre; il sourit à tous; il sourit aux jeunes, il sourit aux vieux et leur dit: „Tout s'arrangera“. Le soleil s'en va en disant: „Je reviendrai demain“. Et il revient chaque jour avec son clair sourire. Notre joie sera comme celle du soleil: elle apportera partout la vie. Dès que le „divin“ entre en l'homme, il se sent entraîné dans un mouvement ascendant, il s'intéresse à l'humanité tout entière, à l'encontre de ce qui se passait dans l'ancien état des choses où il ne voulait que dominer, s'imposer aux autres, se les assujettir.

Nous devons tous être prêts à laisser régner en nous l'Amour divin. Le grand amour — cet amour mal compris — qui existe actuellement dans le monde ne nous empêche pas de mourir du manque d'amour.

L'amour est un grand art. Vous devez aimer parce que si vous n'aimez pas, la Vie ne peut venir en vous. Vous devez aimer la sagesse parce que sans la sagesse vous vivez dans les ténèbres et non dans la lumière. Vous devez aimer la vérité sans laquelle il n'y a pas de liberté intérieure. La liberté extérieure est le résultat de la liberté intérieure. Il n'existe aucune liberté en dehors de l'amour comme il ne peut y avoir d'héroïsme en dehors de l'amour. Sans amour on n'est capable de rien. C'est un axiome. Il nous est impossible aussi d'acquérir des connaissances si nous ne laissons pas d'abord entrer en nous l'amour. Si nous appliquons la loi de l'amour, nous aurons des résultats. C'est la loi la plus puissante. C'est par l'amour que nous réalisons les choses et tout ce qui est fort dans le monde nous vient de l'amour. Si vous ne vous sentez pas forts c'est que vous n'avez pas d'amour. L'amour est une force magique qui peut vous rendre libres en un jour; et ce qui exige des années de labeur vous pouvez l'accomplir en une heure. Par l'amour nous pourrions nous transformer tous en un moment et le Ciel descendrait sur la terre. Nous devons faire passer tous nos pensées, tous nos désirs par le filtre de l'amour afin de les purifier.

Quelle richesse c'est pour l'homme d'être aimé par une âme! Tous les trésors du monde ne peuvent égaler cette richesse. Qu'une âme vous aime sans que l'ombre même d'une pensée négative ne trouble sa sérénité: que vous soyez pour elle comme un ange radieux. Vous soupirez après le ciel, mais le voilà le ciel!! Pour que vous aimiez une personne, il faut que, dans votre moi conscient, elle vous apparaisse pure comme un ange; mais pas seulement comme un ange de beauté, car vous ne saisierez alors que le côté extérieur. Vous devez sentir que celui que vous aimez est le dépositaire des dons les plus précieux.

Quand le Christ était sur la terre, son amour pour l'humanité était si grand qu'il donna tout ce qu'il avait. Et jusqu'à présent, malgré tous les obstacles qu'il rencontre sur la terre, il n'a jamais eu la moindre hésitation, le moindre doute; il ne lui est jamais venu à l'esprit de dire que les hommes sont mauvais. Il croit que l'élément divin existe en eux et dit: „Ils ne savent pas, mais le jour viendra où ils sauront que mes paroles sont la Vie“.

La vieillesse est due à l'accumulation de matériaux superflus dans notre âme. Nous devons croire avant tout que notre immortalité a sa source dans l'amour. Qu'il vienne donc ce moment enchanteur où nous saurons enfin ce que c'est que l'amour. Il faut que ce sublime moment soit vécu par chacun de nous. Si vous rentrez en vous-mêmes, vous vous rappellerez certainement le jour où vous avez senti, ne fût-ce que pour un court instant, cet élan suprême, ce magnifique amour qui vous poussait à vous réconcilier avec le monde entier. C'était peut-être un beau rêve de votre jeunesse. Mais après un moment vous vous êtes dit: „Quelle folie!“ Non! c'était la réalité même. Vous étiez superbes dans ce grand moment! Mais vous avez douté de cette réalité et vous avez pensé: „Est-ce à moi de m'occuper de ces stupidités?“ Et vous êtes retournés à vos „choses sensées“, à ces choses sensées qui ne peuvent

que faire vieillir avant le temps, qui ne peuvent qu'entretenir dans le monde le triste désaccord qui y règne.

Ne réagissez pas contre le „divin“ qui peut s'exprimer en vous. Le savoir que vous avez perdu, les vertus que vous avez perdues, tout ce que vous possédiez d'abord mais que vous avez perdu, tout cela vous reviendra; et il faut que vous le voyiez refluir, briller du pur éclat dont il brillait naguère.

Si vous n'êtes pas prêts à tout sacrifier par amour, c'est que vous n'avez pas compris l'amour. Il n'y a que l'amour qui puisse sauver le monde. L'amour est le salut du monde! C'est ce que dit le nouvel enseignement, c'est ce que proclame la nouvelle doctrine. Quand l'Amour entrera triomphant dans le monde, il y aura du pain pour tous, il y aura tout ce qui est nécessaire. Maintenant la loi exige: l'application dans la vie du grand précepte de l'Amour divin.

L'amour qui rend l'homme plus conscient et lui donne plus de lumière est véritablement l'amour. L'amour qui plonge l'esprit de l'homme dans les ténèbres n'est pas l'amour. Le savoir qui diminue l'amour n'est pas le vrai savoir; le vrai savoir augmente l'amour.

L'homme doit donner libre cours à ce qui est grand, à ce qui est divin en lui. C'est en cela que consiste son développement. Dès que l'homme s'arrête de parler selon la vérité, il s'empoisonne lui-même, il a la mort en lui. S'il refuse, pour un instant seulement, de manifester l'amour de Dieu, il se trouve déjà dans l'enceinte de la mort.

Ainsi donc, c'est la science de l'Amour qui nous rendra immortels. Alors chacun de vous se sentira membre de toute la terre; vous pourrez vous entretenir librement avec tous. Quand l'amour entrera dans le monde, vous serez liés entre vous par des milliers de radios. Le radio dont vous disposez en ce moment vous procure d'agréables distractions; mais que sera-ce lorsqu'on vous parlera de ces hautes sphères, de ces mondes inconnus dont aucune oreille humaine n'a jamais saisi le moindre son! Vous vous trouverez alors dans un émoi inénarrable. Vous serez envahis par une sorte d'ébahissement dont vous aurez d'abord peine à sortir et vous ressemblerez à ce solitaire qui avait passé ses jours dans le jeûne, dans les larmes et dont la vie pendant 20 ans n'avait été qu'une prière continuelle. Comme il était assis un soir au pied d'un arbre, au sommet de cette montagne qui avait si souvent entendu ses soupirs, il vit tout à coup un vieillard se dresser devant lui. L'ermite lui dit: „J'ai travaillé ici pendant 20 ans; j'ai prié, prié mais Dieu ne m'a pas écouté — Vous n'avez peut-être pas bien choisi la place, lui dit doucement le vieillard. Venez avec moi.“ Il le conduisit dans une grotte, le plaça devant une petite ouverture et lui recommanda de rester là quelques heures afin d'admirer les belles choses qu'il ne manquerait certainement pas de voir.“ „Quand vous en aurez assez, lui dit-il en souriant, vous me rappellerez.“ Le solitaire regarda pendant 250 ans et lorsque l'inconnu revint pour lui demander s'il avait tout vu, il lui répondit étonné: „Mais j'ai à peine commencé à regarder.“

Quand l'amour régnera sur la terre, tous ses habitants rajeuniront, tous deviendront riches, tous seront heureux. Aussi pourra-t-on dire: „Bienheureux ceux que l'amour a visités! Bienheureux ceux qui connaissent l'amour! Bienheureux ceux qui mettent en oeuvre l'auguste loi de l'amour. Bienheureux ceux qui mangent et boivent au festin de l'amour! Bienheureux

ceux auprès desquels personne ne souffre de la faim mais où tous sont rassasiés. Bienheureux ceux qui servent Dieu par amour". C'est la juste solution du problème et c'est ce que voulait dire le Christ lorsqu'il parlait de la béatitude.

Il faut maintenant que nous votions d'un commun accord la venue du Règne de Dieu sur la terre et ensuite nous irons trouver ceux qui n'ont pas voté afin de les persuader de donner aussi leur voix. Nous enverrons dans tous les coins du monde des circulaires invitant toute l'humanité à donner son vote. Ces circulaires, nous pouvons les répandre comme nous l'entendons, par lettres ou par la pensée. Mais tous doivent voter car Dieu ne viendra sur la terre que s'il est appelé par tous ses enfants.

Les sages, les grands prophètes ont parlé et parlent encore de la culture de l'avenir, d'une humanité à la conception juste et claire. L'ordre établi dans le monde dépend de la manière dont les hommes envisagent les choses. Dès que leur point de vue change cet ordre change également. C'est une profonde erreur de croire qu'il faut d'abord assurer son existence afin de pouvoir vivre d'après la raison, selon Dieu pendant la vieillesse. La sagesse du monde le veut ainsi; mais nul ne sait quand et comment il terminera sa vie.

Il y a de bonnes et de mauvaises nouvelles. Celui qui les reçoit ne se comporte pas de même dans l'un et l'autre cas. L'homme joyeux ressemble à un beau cierge allumé. Un homme qui ne brûle pas s'allume dès qu'on lui apporte une nouvelle qui le réjouit et celui qui était allumé s'éteint aussitôt qu'une triste nouvelle lui enlève sa joie. Notre monde est le monde des enfants déçus, des enfants désillusionnés.

Il y a cependant une nouvelle très réjouissante pour notre terre. Figurez-vous un homme condamné à mort à qui l'on viendrait annoncer qu'il est libre et qu'il peut jouir de tous ses droits civils et politiques.

La bonne nouvelle, l'auguste message que le Ciel envoie à la terre nous dit: „Soyez heureux car le printemps est proche. Un radieux soleil est près de se lever. L'amour, la liberté, la sagesse et l'immortalité sont en route et s'acheminent vers vous". Nous devons comprendre par là que la conscience de l'homme s'ouvre à une nouvelle et plus haute culture. Il nous faut à tous un idéal. Quel idéal? Que personne ne se couche sans avoir eu de quoi se nourrir. Que chacun ait le pain nécessaire et une habitation saine. C'est ce que tout homme doit désirer pour son semblable; ce n'est que strictement humain et telle est la volonté de Dieu sur la terre. Il faut que tous les peuples reconnaissent qu'il doit en être ainsi: pas d'affamés sur la terre, mais des gens laborieux, des travailleurs. L'idéal des peuples doit être de s'aider les uns les autres.

Les hommes ont montré si peu d'amour jusqu'à présent. L'amour existe en abondance mais nous l'avons rarement exprimé. L'amour dont je parle nous fera vivre d'une vie nouvelle. C'est l'amour des hommes entrés dans l'immortalité.

Tout l'ordre existant doit être en harmonie avec la nature. Tout ce que nous désirons doit être en harmonie avec elle. Toute divergence d'idée entre elle et nous doit complètement cesser. Si nous agissons de cette manière, nous vivrons dans un monde de beauté et d'harmonie d'où toute contradiction sera exclue. Et par cette foi vive de l'avenir tous les hommes ne formeront plus qu'une aimante unité.

(Extrait de diverses conférences du Maître Danow).

ДО АБОНАТИТЪ

Тѣзи отъ абонатитѣ, които не сж си внесли абонамента за изтеклата година VI, умоляватъ се да сторятъ това по възможность по-скоро.

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА

ЗА VII ГОДИШНИНА на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“

Поканватъ се всички стари абонати да се презапишатъ за новата годишнина, като внесатъ абонамента. Съ това ще улеснятъ редакцията и едновременно ще услужатъ на великата кауза, за която ратува списанието, а тая кауза е: разпространение идеитъ на новата култура, на новото човѣчество!

Годишенъ абонаментъ 80 лева, за странство —
1 доларъ

Всичко се изпраща на адресъ:

Редакция на списание „ЖИТНО ЗЪРНО“,

пощенска кутия № 271 — София.

Rédaction et Administration „JITNO ZERNO“

Boîte postale № 271 — Sofia (Bulgarie).

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА

ЗА VII ГОДИШНИНА на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“

Поканватъ се всички стари абонати да се презапишатъ за новата годишнина, като внесатъ абонамента. Съ това ще улеснятъ редакцията и едновременно ще услужатъ на великата кауза, за която ратува списанието, а тая кауза е: разпространение идеитъ на новата култура, на новото човѣчество!

Годишенъ абонаментъ 80 лева, за странство —
1 доларъ

Всичко се изпраща на адресъ:

Редакция на списание „ЖИТНО ЗЪРНО“,

пощенска кутия № 271 — София.

Rédaction et Administration „JITNO ZERNO“

Boite postale № 271 — Sofia (Bulgarie).